

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/88/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3110204032
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3110204032.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň Mgr. Martiny Trnavskej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobcov: 1/ M., 2/ M., 3/ B., 4/ M., 5/ Z. 6/ M., žalobca 7/ T., 8/ B., všetci práv. zást. B., proti žalovaným: 1/ Q., zastúpený Q., 2/ A., zastúpený M., 3/ A., 4/ E., 5/ B., 6/ G., 7/ B. a 8/ M., o ochranu vlastníckeho práva, na odvolanie žalobcov 1/ až 8/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 21. júna 2021, č.k. 14C/31/2010-1304, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaní 1/, 2/ **m a j ú** proti žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalovaným 3/, 4/, 5/, 6/, 7/, 8/ **sa** nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. žalovanému 1/ priznal náhradu trov konania 100 % s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, výrokom III. žalovanému 2/ priznal náhradu trov konania 100 % s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, výrokom IV. žalovaným 3/, 4/, 5/, 6/, 7/, 8/ náhradu trov konania nepriznal a výrokom V. štátu priznal proti žalobcom 1/ až 8/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že po zrušení predchádzajúceho rozsudku v zmysle pokynov odvolacieho súdu zaslal všetkým procesným stranám tak sporný znalecký posudok č. XX/XXXX T. I., ako aj rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 14C/2018/2008-344 zo dňa 02.02.2015 vrátane rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/111/2019 -595 zo dňa 28.07.2020 a poskytol im dostatočnú lehotu na vyjadrenie sa k nim, vrátane možnosti navrhnuť ďalšie dôkazy. Pokiaľ strany navrhli vykonanie ďalších dôkazov, konštatoval, že vykonal všetky dôkazy, s výnimkou ohliadky, opätovného výsluchu geodeta Z. a starostky obce Y. C.. Rozhodnutie v spore č.k. 20C/151/2016-285 nečítal ako celok, obmedzil sa na prečítanie jeho výroku z dôvodu, že pre tento spor je podstatné (preukázanie aktívnej vecnej legitímácie) iba to, kto je aktuálnym spoluvlastníkom E-KN parcely č. XXX/XXX na LV č. XXXX v k.ú. Y. C.. Konštatoval, že v prejednávanej veci sa žalobcovia 1/ až 8/ domáhali určenia vlastníckeho práva k v žalobe špecifikovaným pozemkom a tvrdili, že vlastníctvo k nim im bolo vo výmere 2 277 m² protiprávne odňaté z E-KN parciel č. XXX/XXX, XXX/XXX a XXX/XXX zapísaných v LV č. XXXX v k.ú. x Záznamom podrobného merania zmien č. XXX/XX vypracovaného geodetom T. W. Z., zlúčené geometrickým plánom č. X/XXXX do C-KN parcely č. XXX/X -TTP o výmere 2 885 m² vo vlastníctve žalovaného 3/, vedenej na LV č. XXXX v k.ú. x, a to bez právneho dôvodu a súdneho sporu. Namietali, že cez ich pozemky vedú stavby plynovodu a cesty, postavené bez ich vedomia a súhlasu a domáhali sa ochrany ich vlastníckeho práva. Plynovod označili za stavbu vlastnícky patriacu žalovanému 2/ titulom kúpy od žalovaného 1/ ako jeho

stavebníka a za vlastníka spornej asfaltovej cesty spájajúcej Obce x a x považovali žalovaného 1/ ako jej investora a stavebníka. Za rozhodujúce pre vyriešenie sporu považoval vysporiadať sa s otázkou, či výmera pozemkov, cez ktoré vedie sporný plynovod a cesta v k.ú. x je v podielovom spoluvlastníctve žalobcov, či ide o neoprávnené stavby v zmysle § 135c ods.1 Obč. zákonníka a či sú žalobcovia aktívne legitimovaní na podanie žaloby o ochranu vlastníckeho práva a či sú žalovaní 1/ a 2/ nositeľmi povinnosti (pasívne legitimovanými) odstrániť plynovod a cestu v rozsahu špecifikovanom žalobným návrhom. Prioritne sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe s poukazom na záver, ktorý zaujal Najvyšší súd SR napr. v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 56/2003 publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. XX/XXXX, v ktorom uviedol, že ak je žalovaný zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník spornej nehnuteľnosti, žalobca má naliehavý právny záujem na určení svojho vlastníckeho práva. Z uvedeného vyvodil záver, že naliehavý právny záujem je daný iba u žalobcu, ktorý uplatňuje svoje vlastnícke právo a nie určenie vlastníckeho práva žalobcu v prospech tretej osoby; teda v prejednávanej veci na žalobe o určenie, že žalované 4/, 6/ a 7/ sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nie je daný naliehavý právny záujem. Preto v tejto časti považoval za nutné bez ďalšieho žalobu zamietnuť. Naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva konštatoval iba v prospech žalobkyne 2/ o určenie vlastníckeho práva a žalobcov 1/, 6/ a 7/ -dedičov po neb. B. Y. -pôvodnej žalobkyne v rozsahu určenia, že nehnuteľnosti v podiele 1 patria do dedičstva po zosn. B. Y., rod. O., nar. XX.XX.XXXX, lebo iba na základe rozhodnutia súdu môže dôjsť k zmene zápisu vlastníckych vzťahov na katastri nehnuteľností. Ďalej konštatoval, že žalobkyňa 2/ sa žalobou domáhala určenia vlastníckeho práva vo svoj prospech a dedičia po neb. B. Y. -žalobcovia 1/, 6/ a 7/ sa žalobou domáhali určenia, že podiel k novovytvoreným parcelám, zakresleným v geometrickom pláne č. X/XXXX T.. B. O. patrí do dedičstva po neb. B. Y., a to ku C-KN: parcele č. XXX/XX- trvalé trávnaté porasty o výmere 74 m², parc.č. XXX/XX- trvalé trávnaté porasty o výmere 59 m², parc.č. XXX/XX- trvalé trávnaté porasty o výmere 1 m², parc.č. XXX/XX- trvalé trávnaté porasty o výmere 511 m², parc.č. XXX/XX- trvalé trávnaté porasty o výmere 107 m², parc.č. XXX/XX- trvalé trávnaté porasty o výmere 11 m², parc.č. XXX/XX- trvalé trávnaté porasty o výmere 184 m², parc.č. XXX/X- trvalé trávnaté porasty o výmere 1 484 m² je časťou ich pozemkov, zapísaných v LV č. XXXX v k.ú. x, lebo vznikli z pôvodnej PKV vložky XXX, kde ako vlastníci v podiele 1 boli zapísaní ich právni predchodcovia Q. O. a C. O.. Ako vyplýva z výkazu výmer tohto geometrického plánu č. X/XXXX (stav podľa registra CKN), tieto parcely sú časťami z výmery totožnej s pôvodnou C-KN parcelou č. XXX/X o výmere 2 885 m², zapísanej v LV č. XXXX v k.ú. x a C-KN parc.č. XXX/X vznikla pôvodne z časti KN-E parc.č. XXXX o výmere 582 m² a z časti KN-E parc.č. XXXX o výmere 2303 m² (geometrický plán č. X/XXXX x Z.), čo sú neknihované parcely vo vlastníctve Slovenskej republiky. Predmetom žaloby boli dva nároky a to : a/ učenie vlastníckeho práva a b/ odstránenie neoprávnených zásahov do vlastníckeho práva žalobcov, spočívajúceho vo vybudovaní cesty a plynovodu, o ktorých žalobcovia tvrdili, že prechádzajú cez ich pozemky. Súd prvej inštancie dôvodil, že v rámci rozhodovacej činnosti dôsledne postupoval podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vo vlastníckych veciach (čl. 2 ods.2 C.s.p.) s poukazom na judikát R 65/1972 (š. 237-238), R 49/1969, R 14/1992. Pokiaľ žalobcovia v žalobe tvrdili, že z E-KN parc.č. XXX/XXXX, XXX/XXX a XXX/XXX zapísané v LV č. XXXX (PKV č. XXX) im bola odňatá výmera 2 277 m² v prospech žalovaného 3/, súd prvej inštancie opätovne preskúmal nadobúdacie tituly, od ktorých žalobkyňa 2/ a právni predchodcovia po neb. B. Y. - aktuálni žalobcovia 1/, 6/ a 7/ odvodzovali svoje vlastnícke právo a to z Pkn vložky č. XXX v k.ú. x a právnych predchodcov Q. O. rod. W. -Z. a C. O.. Konštatoval, že z pkn vložky č. XXX v k.ú. x vyplýva, že Q. -W. Z. nadobudla na základe zmluvy z roku 1926 podiel 1 pod A I.1 na parc.č. XXX o výmere 1siah a 1400 jutár -1ha 07 á 90 m² a pod A III. 1 ako parc.č. XXXX a podiel 1 pod B 24 nadobudol C. O. dedením po Y. O. -pri výmere parc.č. XXXX 2 siah a 1190 jutár- 1ha 57 á 89 m² je však odkaz na hárok č. XXX. Parcele č. XXX zodpovedá výmera 10.790 m² (zapísané sčasti na LV č. XXX + sčasti na LV.č. XXXX) a parc.č. XXXX zodpovedala výmera 1.448 m² (zápis na LV č. XXXX v k.ú. x). Mal za to, že na základe listín z katastra nehnuteľností vyplýva, že dedičia po Q. O. a C. O. mohli nadobudnúť z vložky PKN x iba z im patriacej výmery 11.198 m² každý v 1-ici; celá výmera 9.750 m² (10.790 m² - 640 m² neknihovaná parcela vo vlastníctve štátu - 400 m² dar v roku 1973 B. Y. na stavbu chaty) + 1.448 m² podiel z pkn vložky x parc.č. XXXX zapísané v EN, každý po 5.599 m² a nič viac. Výmeru 10.790 m² totiž ešte v roku 1972 tvorila aj obecná cesta o výmere 640 m² zapísaná v evidenčnom liste č. XXX a táto cesta bola zaevidovaná vo výkaze plôch ku GP č. XXX-XXX-XX z 29.11.1972, ktorý vyčleňoval z ev.č. listu XXX- pasienok o výmere 4.919 m² výmeru 400 m² ako novovytvorenú parcelu č. XXX/X -dar od Q. O. a C. O. pre B. Y. na stavbu chaty. Tým došlo k zmene výmery z pôvodných 10.970 m² na výmeru užívanú právnyimi predchodcami na 10.390 m², pričom Q. O. a C. O. boli evidovaní ako užívatelia/ vlastníci celej výmery, avšak v časti evidencie nehnuteľností ako vlastníci/ užívatelia neplodnej parcely

v zápise č. XXX o výmere 640 m² - Čsl. štát-cesty už vedení neboli (čl. 1148- až 1141 spisu). Takže dedičia po neb. Q. O. a C. O. mohli nadobudnúť do vlastníctva dedením, darom alebo inak výlučne výmeru E-KN pôvodnej pkn vložky x (parcely XXX + XXXX) po zápise GP z roku 1972 len výmeru 11.198 m², z toho každý 1-icu - výmeru, vo výške 5.599 m². Aktuálne sú však na základe tejto PKN vložky č. x právni nástupcovia pôvodných vlastníkov vedení ako podieloví spoluvlastníci výmery 5.501 m² v LV č. XXXX a výmery 8.140 m² zapísaných v LV č. XXX v k.ú. x teda spolu 13.641 m², na čo správne poukázali obaja žalovaní 1/ a 3/. B. Y. - pôvodná žalobkyňa 1/ ako dcéra Q. O. rod. W. - Z. a sestra C. O. bola zapísaná do katastra nehnuteľností na základe notárskej zápisnice osvedčujúcej jej vyhlásenie o vydržaní vlastníckeho práva týchto nehnuteľností podľa § 63 zák. č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok), na základe ktorej sa vydávala za vlastníčku parciel v nej uvedených. Podkladom pre vyhotovenie notárskej zápisnice bol geometrický plán x M. č. RSKM-II.-46/93 zo dňa 22.09.1993. Z notárskej zápisnice zo dňa 13.11.1998 č. N XXX/XX, G vyplynulo, že pôvodná žalovaná pred notárkou vyhlásila, že: „v dobrej viere užíva nehnuteľnosti v k. ú. x, a to pozemky - KN parcelu č. XXX/X - zastavaná plocha o výmere 596 m² v celosti, KN parcelu č. XXX/X - trvalý trávnatý porast o výmere 2809 m² a les o výmere 112 m² a ostatná plocha o výmere 573 m² v celosti, KN parcelu č. XXX/X - trvalý trávnatý porast o výmere 2844 m² a les o výmere 214 m² a ostatná plocha o výmere 592 m² v celosti, ktoré sú zamerané geometrickým plánom č. P., zo dňa 22.09.1993 a vytvorené z časti pkn. parcele č. XXX - orná pôda o výmere 10709 m², zapísanej v pkn. hárku č. x, pre k. ú. x, pod B 22/b na Q., rod. W. Z. v podiele 1/2-ica a pod B 24 na C. O. v podiele 1/2-ica. Uvedené reálne vyčlenené pozemky v teréne užíva žiadateľka, so započítaním doby svojej právnej predchodkyne - matky Q. O., rod. W. Z., od roku 1926, kedy matka žiadateľky nadobudla podiel 1/2-ice na základe darovacej zmluvy spolu s už nebohým manželom Y. O., ktorého podiel v roku 1950 zdedil syn C. O.. O tom, že držba žiadateľky k pozemkom je oprávnená svedčí aj darovacia zmluva, zo dňa 28.10.1996, keď matka žiadateľky, Q. O., rod. W. Z., s cieľom majetkoprávne vysporiadať tieto pozemky podpísala túto zmluvu. Taktiež právni nástupcovia - dedičia matky žiadateľky, v dedičskom konaní D XX/XX vyhlásili, že tieto geoplánom vyčlenené pozemky ako podiel matky vedený v pozemkovej knihe č. x, pre k. ú. x, pod B 22/b patrí žiadateľke". Uvedené skutočnosti potvrdil aj Obecný úrad v Y. C. v písomnom prehlásení zo dňa 14.09.1998, v ktorom uviedol, že obci nie sú známe skutočnosti, ktoré by bránili vydaniu osvedčenia na meno žiadateľky a pozemky nie sú vo vlastníctve obce. Dlhodobé a nerušené užívanie potvrdili aj dvaja nezávislí svedkovia, a to B. A. a B. K.. Na základe notárskej zápisnice bolo zapísané vlastnícke právo pôvodnej žalovanej B. Y. k sporným nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností záznamom dňa 17.12.1998 na list vlastníctva č. XXX pre k.ú. x a takto B. Y. získala vo svoj prospech na základe daru od matky výmeru 7.740 m². Dedičské konanie po Q. O. rod. W.-Z., zomrelej dňa X.XX.XXXX sa právoplatne skončilo osvedčením o dedičstve XD/XX/XX (čl. 1114 spisu) až dňa 25.4.2006. Jednou z dedičiek bola aj B. Y. a táto si v zmysle § 484 Občianskeho zákonníka neuplatnila (hoci bola o tom poučená notárom) v dedičskom konaní na započítanie žiaden dar od poručiteľky na základe darovacej zmluvy zo dňa 28.10.1996, t.j. 1-icu z pkn vložky x, parc.č. x na ktorú sa odvolávala v notárskej zápisnici N XXX/XX, hoci v tom čase už vo svoj prospech mala zapísanú výmeru z nej vo výške 7.740 m² ale tvárila sa, ako keby žiaden dar nedostala. Tak sa stalo, že sporná výmera zapísaná vo vložke č. x ako parc.č. x v k.ú. x po jej matke v 1-ici o výmere 3.889 m² bola znova predmetom dedenia, rovnako ako 1-ica (724 m²) z parc.č. XXXX a táto bola ako parcely č. XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX zapísaná do LV č. XXXX v k.ú. x ako dedičstvo pre B. Y., M. W., Z. C. a B. V. C., každá v 1/8-ine a výmeru 3.889 m² z parc.č. x vo vložke x zapísanú v LV č. XXXX nadobudla B. Y.. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že Krajský súd v Trenčíne (vec OS Trenčín 14C/208/2018) v právoplatnom rozsudku č.k. 4Co/111/2019-595 zo dňa 28.7.2020 konštatoval, že notárska zápisnica zo dňa 13.11.1998 č. N XXX/XX, G od ktorej B. Y. odvodzovala oprávnenú držbu nehnuteľností nebola platným právnym úkonom, pretože držba nehnuteľnosti, opierajúca sa o ústnu zmluvu nemôže viesť k vydržaniu nehnuteľnosti (rozsudok NS SR sp. zn. 137/2011). Pôvodná žalovaná B. Y. nespĺňala podmienky na vydanie osvedčenia o vydržaní spornej parcele, pretože nepreukázala právny titul, od ktorého odvodzovala dobromyseľnú držbu. Toto rozhodnutie síce malo za následok neexistenciu nadobúdacieho titulu pre B. Y. na osvedčenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v nej uvedených, avšak odvolací súd opomenul závažný fakt, že na podklade tejto notárskej zápisnice došlo v prospech B. Y. k zapísaniu vlastníckeho práva v nej uvedených nehnuteľností ako výlučnej vlastníčky v celosti, hoci ňou nikdy nebola. Podkladom zápisu vlastníckeho práva bol totiž geometrický plán x M. č. P.-II-XX/XX z 22.09.1993, ktorý nerešpektoval priebehy hraníc pôvodnej neknihovanej cesty a B. Y. osvedčením N XXX/XXXX nadobudla časti neknihovaných parciel, ktoré sú vyznačené v geometrickom pláne č. X/XXXX ako parcely č. XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX,XXX/XX. Dnes je neexistujúca cesta zakreslená neznateľnými hranicami a zapísaná vo vlastníctve

odporkyne pod parc.č. CKN XXX/XX a XXX/XX (konštatoval znalec x I.). Súd prvej inštancie poukázal na to, že Krajský súd v Trenčíne v rozsudku č.k. 4Co/111/2019-595 vychádzal z výsluchu pôvodnej žalovanej - B. Y. a bral za preukázané, že pkn. parcelu č. x kúpili ešte jej starí rodičia v roku 1898, už reálne vyčlenené, ohradené plotom. Medzi stranami údajne „nebolo sporné“ tiež to, že právni predchodcovia žalovaného od roku 1926 užívali (ohradené plotom) tak nehnuteľnosti zapísané v pozemkovej knihe , ako aj nehnuteľnosti v pozemkovej knihe nezapísané (neknihované). Podľa tvrdení B. Y., jej právni predchodcovia neboli v držbe sporného pozemku rušení, nehnuteľnosť užívali niekoľko desaťročí, po celý čas držby boli presvedčení, že sporný pozemok je súčasťou ich pozemku parc. č. x, ktorá je ich vlastníctvom titulom darovacej zmluvy. V roku 1993 pôvodná žalovaná B. Y. si v záujme zamerania užívacieho stavu a jeho následného identifikovania so stavom právnym, dala vyhotoviť v júli 1993 geometrický plán č. P-II-XX/XX. Tento plán užívací stav právne identifikoval výlučne len s parcelou č. x, zapísanou v pkn. vl. č. x. V roku 1998 pôvodná žalovaná x požiadala Obecný úrad x o vyjadrenie k žiadosti o vydanie osvedčenia, pričom obecný úrad potvrdil pravdivosť vyhlásenia B. Y. uvedeného v žiadosti o vydanie osvedčenia o vydržaní pozemkov a tiež skutočnosť, že pozemky nie sú vo vlastníctve štátu ani obce. Až v roku 2008 Obecný úrad x inicioval odstránenie duplicity vlastníctva na LV č. XXX na základe údajov uvedených v geometrickom pláne x x z r. 2008, pričom v priebehu súdneho konania sa zo znaleckého posudku x I. č. XX/XXXX zistilo, že časť nehnuteľností vedených ako vlastníctvo pôvodnej žalovanej x bola vytvorená z neknihovanej parcely v extraviláne, ktorá bola v dávnej minulosti vyznačená v pozemnoknižnej mape ako obecná cesta. Žalobca v konaní relevantným spôsobom nevyvrátil a nespochybnil skutočnosť, že právni predchodcovia žalovaného boli pri vstupe do držby dobromyseľní a že skutočne sporné pozemky v pokojnom a nerušenom stave užívali niekoľko desaťročí, minimálne od roku 1926 až do roku 2008. Pri skutočnej držbe sa vždy predpokladalo, že je po práve a opak sa musel dokazovať (rozhodnutie NS SR sp.zn. 1Cdo/96/2013), nestatočnosť držiteľa musí preukázať druhá strana, čo žalobca nepreukázal. Pokiaľ žalobca v konaní namietal dobromyseľnosť právnych predchodcov žalovaného s poukazom na výmeru knihovanej pkn. parcely 10.709 m2 a výmeru spornej neknihovanej parcely 2.195 m2, k tomu je potrebné uviesť, že výmery parciel nie sú záväzným údajom pozemkovej knihy. Posúdenie, či je držiteľ v dobrej viere, alebo nie, je treba vždy hodnotiť objektívne s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu. Ak sa nadobúdateľ nehnuteľností na základe skutočnosti spôsobilý k nadobudnutiu vlastníckeho práva chopí držby pozemku (alebo aj jeho časti), na ktorý sa titul nevzťahuje, môže byť so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že je vlastníkom takéhoto pozemku. Jedným z hľadísk je aj pomer plochy nadobudnutého a skutočne držaného pozemku. Takýto ospravedliteľný omyl a teda aj oprávnenú držbu nemožno vylúčiť ani v prípade, že výmera držaného pozemku dosahuje i 50%, niekedy i viac skutočne nadobudnutého pozemku (rozhodnutia NS ČR 22Cdo/220/2007, 22Cdo/1398/2000). S prihliadnutím na vyššie uvedené právne i skutkové okolnosti, za akých vstúpili právni predchodcovia žalovaného v roku 1926 do užívania spornej časti pozemku (sporný pozemok bol od dávnej minulosti priplotený k pozemku právnych predchodcov žalovaného a užívaný ako súčasť ich pozemku), taktiež i tú okolnosť, že žalobca až do podania žaloby nenamietal držbu nehnuteľností zo strany právnych predchodcov žalovaného, odvolací súd mal za to, že právni predchodcovia Q. O. a C. O. boli v držbe dobromyseľní a títo nadobudli vlastnícke právo k spornému pozemku vydržaním. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v tomto spore vyšli najavo skutočnosti, ktoré úplne vyvracajú tvrdenia pôvodnej žalobkyne - x o dobromyseľnej držbe a o „priplotení“ časti neknihovanej parcely vo vlastníctve štátu k parc.č. x v k.ú. x jej právnymi predchodcami, či už jej matkou Q. O. alebo C. O.. Dával do pozornosti, že v tomto spore žalovaný 3/ na pojednávaní dňa 21.6.2021 uviedol, že sporná parcela x oplotená nebola a ploty boli postavené až potom, ako x postavila chatu. Žalobcovia 1/ až 8/ tieto skutkové tvrdenia výslovne nepopreli a preto ich mal súd prvej inštancie v zmysle ust. § 151 ods.1 CSP za nesporné. Konštatoval, že v tomto konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, vypočuté viaceré fyzické osoby, znalé danej lokality a vychádzalo sa aj z iných dôkazov, než z výpovede jedinej osoby s právnym záujmom na výsledku sporu ako vo veci sp.zn.14C/218/2008 (x). V tomto konaní sa nepreukázalo akékoľvek „priplotenie“ neknihovanej parcely vo vlastníctve štátu právnymi predchodcami x, ba ani to, že by nadobudla parcely darom už reálne vyčlenené v teréne. Práve naopak, dôkazy v spise naznačujú, že právni predchodcovia vrátane x vedeli, že v spornej lokalite sú obecné cesty a neknihované parcely vo vlastníctve štátu. Konštatoval, že takýmto dôkazom je napr. darovacia zmluva (na č.l. 1145 spisu) zo dňa 8.6.1973 podpísaná Q. O., rod. W. -Z. (matkou x), C. O. (bratom x), aj B. Y., z ktorej textu priamo vyplýva existencia parc.č. XXX o výmere 640 m2/ neplodná - užívateľ Čsl. štát- cesty / ako časť pkn. parc.č. x; a tak, ako mali oni zapísané svoje vlastnícke práva v pozemkovej knihe, v mape boli evidované obecné cesty a tieto sa nepochybne v danej lokalite nachádzali. Neboli v minulosti ohradené a používali ich ešte v 50-tych rokoch minulého storočia deti

chodiace do školy do Y. C. z Z. O. (dôkaz petícia na čl. 1205 + stanovisko Obce Y. C.I. 1203 spisu), v 70-tych rokoch ich využívali turisti na rekreačné účely a urbár na ťažbu dreva a starostlivosť o les (dôkaz čl. 1023, 1012 + 1214 spisu). Mal za to, že o neexistencii zamerania parcel užívaných právny predchodcami pôvodnej žalobkyne 1/ x v teréne a vyznačenia ich hraníc plotmi svedčia predložené 1ks starej čiernobielej fotografie v spornej lokalite a 1ks farebnej fotografie staršieho dáta, (fotografie označené pod písm. a/,c/ čl. 851 spisu) kde nie sú v teréne vyznačené žiadne ploty, hranice pozemkov sa nedajú voľným okom poznať - sú tam lesy, lúka; o neznateľných hraniciach sa zmieňuje vo svojom posudku aj x I. (strana 7 z jeho ZP č. XX/XXXX). Za podstatné považoval, že geodet pri zameraní lokality dňa 29.11.1972, keď vyhotovoval geometrický plán na odčlenenie parc.č. x/X od parc.č. x za účelom vyčlenenia parcely o výmere 400 m² pre B. Y. na stavbu chaty poľnú cestu zameral, rovnako zameral aj neknihovanú parcelu vo vlastníctve štátu ev.č. XXX parc.č. XXX /neplodná/ ako časť parc.č. x a v GP z roku 1972 je jasne zakreslená aj poľná cesta (čl. 1150 spisu - kvalitná čitateľná kópia je uvedená aj na čl. 145 v spise 14C /2018/2008), ktorá vedie kúsok od vyčleneného novovytvoreného pozemku parc.č. x/X a korešponduje s vyjadrením bývalej starostky obce x E. B. (bola ňou v období od 1989 - 2010), že pred chatou rodiny O. viedla cesta, ktorá bola široká na rebrinák a túto cestu neskôr rodina Y. a M. zasypala. O tom, že cesta viedla kúsok od chaty x sa zmieňuje vo svojej výpovedi aj žalovaný 1/, toto korešponduje aj s vyjadrením XXX občanov v Y. C. + Z. O. v podpísanej petícii, že pôvodná cesta viedla popod chatu p. x. V GP z roku 1972 nie sú zakreslené žiadne ploty; hranice novej parcely č. x/X na stavbu chaty boli vyčlenené iba kolíkmi a aj na stavebnom povolení na stavbu chaty (č.l. 857 spisu) je poloha chaty označená smerom 15m od cesty (nemeralo sa od žiadneho jestvujúceho plota). Jediné zameranie, kde sa spomínajú hranice vytvorené plotom a železnými rúrkami sú zaznamenané až v roku 1993 v geometrickom pláne x M. č. P.-II.-XX/XX zo dňa 22.09.1993, čo potvrdzuje tvrdenie žalovaného 3/, že sporný plot sa vybuďoval až po stavbe chaty B. Y. po roku 1973. Súd prvej inštancie mal za to, že tvrdenia žalovaného 3/ o tom, kto vybuďoval v skutočnosti plot potvrdzuje žalovaná 6/ vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe (mailom) kde uviedla, že žalobkyňa 1/x si ohradila ďaleko väčší pozemok, ktorý jej bol darovaný jej otcom a že jej boli známe podmienky, za akých jej otec C. O. podpísal predmetnú lúku (pozemok)... cesta, ktorá tam bola od nepamäti slúžila pri zväžení obilia z lúky, slúžila aj občanom a širokej verejnosti pri zväžení dreva do dediny. Túto cestu užívali aj obyvatelia obce Z., ktorí spadali pod Obecný úrad a matriku x a taktiež gazdovia z Z. vozili obilie do ich mlyna. Cesta v tom čase bola kamenistá a prašná a ona veľmi dobre vie, že existuje stará mapa, kde je táto cesta zakreslená.“ Súd prvej inštancie mal ďalej za to, že takto možno mať za preukázané, že právní predchodcovia žalobcu 1/ si do roku 1958, kedy údajne mali vydržať sporné parcely, „nepriplotili“ neknihovanú parcelu vo vlastníctve štátu a túto neužívali ako jej výluční užívatelia v dobrej viere ako svoju. Dokazovanie naopak vedie k záveru, že v uvedenej lokalite pred postavením chaty B. Y. žiadne parcely reálne vyčlenené právny predchodcami žalobkyne 1/ x v teréne neboli, avšak prirodzené hranice tvorila jestvujúca cesta (žalobkyňa 1/ uviedla : „patrilo nám to vždy až po cestu...“), les a potok a cestu využívali aj iné osoby, než právní predchodcovia Q. O. a jej rodiny. Súd prvej inštancie rozsudok Okresného súdu Trenčín zo dňa 02. februára 2015, č.k. 14C/218/2008-344, ktorým bolo rozhodnuté o určení, že vlastníkom parcel: KN „C“ č. XXX/XX - trvalý trávnatý porast o výmere 945 m², KN „C“ č. XXX/XX - trvalý trávnatý porast o výmere 721 m², KN „C“ č. XXX/XX - ostatné plochy o výmere 195 m², KN „C“ č. XXX/XX - ostatné plochy o výmere 290 m², KN „C“ č. XXX/XX - ostatné plochy o výmere 44 m² v katastrálnom území Y. C., vytvorených na základe geometrického plánu č. X/XXXX zo dňa 11.06.2008 overeného Správou katastra T. dňa 30.06.2008 pod č. XXX/XXXX je A., v správe A. v podiele 1/1 považoval za správny. Uviedol, že x, ani žiaden jej právny predchodca nemohol nadobudnúť neknihované parcely vo vlastníctve štátu do svojho vlastníctva vydržaním, pretože nemal titul pre dobromyseľnú držbu a vec nedržal po rozhodujúcu dobu v neprežitej držbe výlučne sám „priplotenú“ ako jej výlučný vlastník s tým, že mu patrí. Ploty postavila x, samozrejme potom, ako nechala zasypať pôvodnú cestu, ktorá viedla popod jej chatu a nechala vyhotoviť geometrický plán x M. č. P.-II.-XX/XX zo dňa 22.09.1993, ktorý ignoroval jestvujúce hranice neknihovaných parcel a spoločne sa im podarilo uviesť obec do omylu, že v uvedenej lokalite nie sú žiadne neknihované parcely a získať vo svoj prospech do vlastníctva výmeru, ktorá jej nepatrila. V dôsledku rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co/111/2019 teda došlo k nesúladu zápisu vlastníckych vzťahov v katastri so stavom právny a súd konštatuje narušenie hodnovernosti údajov katastra pokiaľ ide o výmery parcel č. CKN XXX/XX a XXX/XX v LV č. XXX, pretože ich časť nepochybne patrí Slovenskej republike a čo je v rozpore so zápisom v liste vlastníctva č. XXX, ktoré ju ako celok evidujú ako výlučné vlastníctvo právnych nástupcov x - žalovaného 8/. Vzhľadom k tomu, že časť týchto parcel x nikdy legitímny spôsobom nenadobudla, akékoľvek zmluvné prevody na ďalších nadobúdateľov sú absolútne neplatnými zmluvami, z dôvodu, že nikto nemôže nadobudnúť nič od nevlastníka. Ďalej dôvodil, že pri určení vlastníckeho práva je potrebné vychádzať zo základných

východísk ohľadom výmer parciel zapísaných v pozemkových evidenciách predchádzajúcich katastru nehnuteľností. Proces zistenia skutočnej výmery pozemkov doposiaľ evidovaných s výmerou zisťovanou v minulosti na základe menej presných meraní (v zásade „E“ stav katastra nehnuteľností), by mal spočívať v zistení hraníc pozemku a jeho následného zamerania, z ktorého zistené údaje sú podkladom výpočtu výmery pozemku. Rozhodujúcim kritériom sú teda hranice pozemku, z ktorých vychádza výmera. Nie naopak, pretože rozsah vlastníctva neurčuje výmera ale hranice (napr. uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/432/2014-135 zo dňa 29. apríla 2015). Za rozhodujúce východisko sporu považoval ustálenie hranice pôvodných neknihovaných parciel vo vlastníctve štátu vrátane pozemkov pôvodných parciel x a x v pkn vložke č. x v k.ú. x patriacich právny predchodcom žalobcov a ďalších im patriacich pozemkov v spornej lokalite; avšak pred ROEP, pretože tento prevzal údaje z nesprávne zameraných hraníc C-KN parciel na základe GP č. x M. č. P.-II.-XX/XX zo dňa 22.09.1993. Na úkor žalobcov mohol do ich pozemku posunúť hranicu v zásade iba bezprostredný sused. Bolo treba rozlišovať východiská geodetických zistení významných pre vec, ktoré v prípade odborných znalostí predstavujú v zásade skutkovú otázku v kompetencii znalca geodeta. Pri geodetických zisteniach nebolo možné použiť ZP x x, pretože ním vyhotovený geometrický plán bol vyhotovený na podnet samotných žalobkýň, ktoré ho žiadali vypracovať v zmysle opisu v čl. I. ods. 11 návrhu, ktorý bude slúžiť ako technický podklad určovacieho petitu uvedeného v čl. III. návrhu, bod I. petitu (uvedené diely 1 a 2 budú identifikované samostatnými parcelnými číslami, výmerou a druhom pozemku) a jeho účelom bolo porovnať výmery dielov parciel č. XXX (po prečíslovaní parc. č. x) s výmerou uvedenou v pozemkovoknižnej vložke č. x pre k.ú. x. Tento geometrický plán však neidentifikoval celú parcelu č. x v pkn. vložke x k.ú. x, ale len jej časť a na jeho podklade boli ako vlastníctvo žalobkýň znova zapísané aj tie diely, ktoré odčlenil na základe výkazu výmer k ZPMZ č. XXX/XX z parciel zapísaných v LV č. x v k.ú. x ako KN-E č. x/XXX - orná pôda o výmere 134 m², č. x/XXX - orná pôda o výmere 2.159 m² a x/XXX - orná pôda o výmere 2.711 m² a vytvoril nové parcely KN-E č. x/XXX - orná pôda o výmere 309 m², č. x/XXX - orná pôda o výmere 1.628 m² a x/XXX - orná pôda o výmere 790 m² geodet x. Tento geometrický plán č. X/XXXX mal za následok návrat k výmerám pred zápisom č. XXX/XX, s nerešpektovaním geometrického plánu č. X/XXXX x W. Z. vypracovaným za účelom obnovenia vlast. hranice parciel reg. E-KN XXXX, XXXX, XXXX, XXXX a časť XXXX (neknihovaných parciel vo vlastníctve štátu) a vychádzal z GP x M. č. č. P.-II.-XX/XX zo dňa 22.09.1993. Z výkazu výmer tohto geometrického plánu vyplýva, že z parciel zapísaných v LV č. XXXX v k.ú. x ako KN-E č. XXXX TTP o výmere 1.402 m² boli vytvorené parcely č. XXXX/X o výmere 111 m², č. XXXX/X o výmere 329 m², č. XXXX/X o výmere 250 m², č. XXXX/X o výmere 118 m², č. XXXX/X o výmere 582 m² a č. XXXX/XX o výmere 12 m²; z KN-E parcely č. XXXX TTP o výmere 2.303 m² boli vytvorené parc.č. XXXX/X o výmere 2.303 m² a z E-KN parcely č. XXXX zast.pl. o výmere 4.529 m² boli vytvorené parc.č. XXXX/X o výmere 4.968 m², č. XXXX/X o výmere 2.353 m², č. XXXX/X o výmere 333 m², č. XXXX/X o výmere 6.582 m², č. XXXX/X o výmere 190 m² a č. XXXX/X o výmere 102 m². Od účinnosti zák.č. 161/2015 Z.z (Civilný sporový poriadok) , teda od 1.7.2016 súd vykonáva dôkazy už len na návrh strán, ktoré sú povinné dôkazy označiť (čl.8 cit. predpisu) a súd vykonáva znalecké dokazovanie len návrh a za predpokladu, že strana zloží v konaní preddavok. Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd nemal v konaní vôbec preukázané, že žalobcom patria sporné parcely, ku ktorým sa domáhajú určenia vlastníckeho práva, lebo nebolo zidentifikované, z akých pôvodných parciel boli vytvorené ani kde sú ich hranice a aká má byť ich správna výmera. Toto sa dá zistiť iba porovnaním stavu, aby sedeli PKN vložky a grafické časti a tieto musia súhlasiť, s tým, že rozhodujúca je pozemnoknižná mapa (stanovisko x I. pri jeho výsluchu dňa 31.3.2014 vo veci 14C/218/2008). Nikto z účastníkov v konaní nenavrhol vykonať kontrolné znalecké dokazovanie na správnosť hraníc a geometrického plánu č. X/XXXX x Z.. x dospel k záveru o nesprávnosti svojich meraní pri trasovaní plynovodu a cesty iba preto, lebo vychádzal z chybných zameraní „C“ parciel vo vlastníctve pôvodnej žalobkyne 1/, ktoré vznikli údajne z pôvodnej E-KN parc.č. x vo vložke č. x. Zo znaleckého posudku znalca z odboru geodézie a kartografie x Z. I. č. XX/XXXX (vyhotoveného vo veci sp.zn. 14C/218/2008) mal súd za preukázané, že časť vysporiadaných parciel v súbore C- KN č. XXX/XX, XXX/XX a XXX/XX vo vlastníctve pôvodnej žalobkyne X/-B. Y. pochádza z parcely vyznačenej v prílohe P6 posudku červeným písmenom A. Súčasťou kresby v platnej pozemnoknižnej mape tejto parcely nie je žiaden zápis parcelného čísla, z tohto dôvodu znalec konštatoval, že táto časť parcely je neknihovaná, a že k nijakému omylu pri zápise nedošlo. Znalec x I. dospel k záveru porovnaním geometrického plánu č. P.-II.-XX/XX z 22.09.1993 a geometrického plánu č. X/XXXX, k. ú. x a zistil zásadný nesúlad v identifikácii právneho pozemnoknižného stavu pred zápisom nových vlastníckych vzťahov do súboru C KN. Podľa názoru znalca bola správna identifikácia pozemnoknižného stavu v geometrickom pláne č. X/XXXX vyhotovenom xm dňa 11.06.2008. V znaleckom posudku vyhotovenom x M. č. P.-II-

XX/XX z XX.XX.XXXX nie sú rešpektované priebehy hraníc pôvodnej neknihovanej cesty. Geometrický plán x M., ktorý nerešpektoval v teréne jestvujúce neknihované parcely, mohol viesť k nesprávnemu trasovaniu plynovodu a ak chybám v geometrickom pláne x Z. č. X/XXXX, pretože tento bral za základ umiestnenia "C" parciel nesprávny geometrický plán x M., ktorý do C-KN parciel vo vlastníctve žalobcu 1/ zameral ako vlastníctvo jeho predchodkyne x aj neknihovanú parcelu vo vlastníctve štátu. Súd prvej inštancie teda nemal vzhľadom na rozpornosť záverov geodeta x Z. a x x vôbec preukázané, kde sú presné hranice medzi parcelami patriacimi žalobcom 1/ až 8/, kde presne sa nachádzajú neknihované parcely vo vlastníctve štátu a kde leží plynovod a sporná cesta, pretože rozpory medzi výmerami a spornými geometrickými plánmi neboli odstránené úplným vyriešením vlastníckych vzťahov k E-KN parc.č. x v pkn. vložke č. x ako celku (z výnimkou riadne zidentifikovanej časti parcely právoplatne vyriešenej v spore 14C/218/2008 kontrolným znaleckým dokazovaním). V tomto spore ani jedna zo strán kontrolné znalecké dokazovanie znalcom z odboru geodézie a kartografie na stanovenie hraníc nenavrhol (žalovaný 3/ vzal návrh na zameranie späť) a tieto rozpory sa nedajú v žiadnom prípade odstrániť výsluchom geodeta x Z., preto súd opätovne jeho výsluch nevykonal, pretože na výsledku tohto sporu by jeho ústna výpoveď nič nezmenila. Na základe týchto skutočností súd prvej inštancie žalobu v časti o určenie vlastníckeho práva znova zamietol, pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie. Pokiaľ chceli žalobca 1/, 2/, 6/ a 7/ byť úspešní v časti žaloby o určenie vlastníckeho práva, museli by hodnoverne preukázať, že nadobudli do svojho podielového spoluvlastníctva pôvodné E-KN parcely č. XXXX a XXXX v k.ú. x, resp. že parcely, ku ktorým sa domáhajú určenia spolu/ vlastníckeho práva boli vytvorené z nejakých iných, im patriacich parciel, ku ktorým majú titul na nadobudnutie vlastníckeho práva, čo neurobili. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že v predmetnej lokalite v k.ú. x, v ktorej sa nachádzajú aj pozemky žalobcov evidované v LV č. x, XXXX, XXXX a XXX sa nachádza niekoľko neknihovaných parciel, o existencii ktorých sa počas vyhotovovania ROEP-u v roku 2002 nevedelo, lebo jeho predmetom neboli už zamerané C-KN parcely (geometrickým plánom č. P.-II-XX/XX z 22.09.1993 vypracovaným x M.) a neknihované parcely boli evidované len v pozemnoknižnej mape. V rámci zabezpečovania podkladov potrebných pre vydanie stavebného povolenia pre plynovod si žalovaný 1/ najal za účelom zamerania a vytyčenia trasy plynovodu v teréne geodeta x W. Z., ktorý pri zameraní prišiel na nezrovnalosti a existenciu neknihovaných parciel a vypracoval najprv Záznam podrobného merania zmien (ďalej len „ZPMZ“), ktorým oddelil diely z parciel v LV č. x a Správa katastra T. tento záznam ZPMZ zapísala pod č. položky výkazu zmien 117/06 a následne vyhotovil 2 geometrické plány č. X/XXXX a X/XXXX, v ktorých upravil výmery tak, aby v nich boli zahrnuté neknihované parcely. Podľa názoru súdneho znalca x I., ktorý kontroloval identifikáciu časti spornej parcely č. x v pkn. vložke č. x v k.ú. x, od ktorého odvodzovala svoje vlastnícke právo žalobkyňa 1/ v konaní vo veci 14C/218/2008 je správna identifikácia pozemnoknižného stavu v geometrickom pláne X/XXXX vyhotovenom x m. dňa 11.06.2008 a správnosť postupu znalca x Z. pri geometrickom pláne č. X/XXXX (ktorého predmetom sú iné parcely, než vo veci 14C/218/2008 ako sa mylne domnieval žalovaný 3/) súd nemohol z vlastnej iniciatívy za účinnosti CSP bez návrhu sporových strán overovať. Pokiaľ ide o plynovod, tento je nepochybne stavbou a nehnuteľnosťou v zmysle ust. § 119 ods.2 Obč. zákonníka, čo bolo už judikované viacerými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, napr. aj 10Sžr/49/2013 zo dňa 9.4.2014. O neoprávnenú stavbu ide vtedy, ak niekto na cudzom pozemku postavil stavbu bez toho, aby k tomu mal občianskoprávny titul (t.j. zákonom vyžadované oprávnenia, ktorým je predovšetkým právo vlastnícke, právo zodpovedajúce vecnému bremenu alebo obliagačné právo umožňujúce na cudzom pozemku zriadiť stavbu). Pre kvalifikáciu stavby ako neoprávnenej nerozhoduje, či stavebník mal stavebné povolenie. Pri rozhodovaní o odstránení neoprávnenej stavby súd prihliada najmä na povahu a rozsah hospodárskej straty, ktorá by odstránením stavby vznikla, k tomu, či vlastník stavby vedel, že stavia na cudzom pozemku. Súd musí porovnať hospodársku a inú stratu, ktorý by odstránením stavby vznikla so záujmom na ďalšom využití stavby. Je potrebné prihliadnuť ak k dôvodom, pre ktoré vlastník pozemku riadne nezakročil proti neoprávnenej stavbe v čase jej realizácie a ak vlastník pozemku o neoprávnenej stavbe vedel a tiež k dobe, ktorá od zriadenia uplynula. V danom prípade, pokiaľ ide o stavbu plynovodu, je nesporné, že tento budoval žalovaný 1/ a pri jeho stavbe postupoval s náležitou starostlivosťou a opatnosťou. Pred jeho umiestnením obstaral zameranie v teréne, prešetril vlastnícke vzťahy na základe dostupných mapových pokladov, vyhovel námietkami rodiny Y., presunul trasu plynovodu tak, aby nešla cez ich pozemky. O tom, že geometrický plán x M. nerešpektoval neknihované parcely mal vedomosť, až po zameraní geometrickým plánom č. X/XXXX. Na stavbu plynovodu bolo vydané právoplatné stavebné povolenie, stavba bola riadne skolaudovaná a vzhľadom na rozporuplné závery geodeta x Z. (spochybnil vlastný geometrický plán č. X/XXXX a merania) a x x, ktorý vo svojom vyjadrení (čl. 260-261 spisu) pri zakreslení parciel pripustil, že " pri vykresľovaní parciel nie je možné vylúčiť omyl" súd dospel k záveru, že nebolo hodnoverne preukázané,

či plynovod zasahuje do vlastníctva pôvodnej žalobkyne 1/ a to do C-KN parcely č. XXX/XX, zapísanej v LV č. XXX v k.ú. x aktuálne v prospech žalobcu 8/ titulom daru. Ak by sa zásah do vlastníckeho práva pôvodnej žalobkyne 1/ x (táto parcela bola totiž len jej výlučným vlastníctvom) v takomto rozsahu cca 45cm preukázala, súd by mohol postupovať s ohľadom na vyjadrenie žalovaného 2/ len podľa ust. § 153c ods.2,3 CSP a zriadiť vecné bremeno za náhradu. Žalovaný 1/ bol vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľný, že plynovod stavia na parcelách vo vlastníctve štátu a žalovaný 2/ kúpou v dobrej viere, že plynovod bol postavený v súlade s platnými právnymi normami aj vlastníctvo k nemu nadobudol. Plynovod je líniová stavba a odstránením jeho časti by došlo k znehodnoteniu a znefunkčneniu celej stavby, odpojením plynovodných prípojok osôb, ktoré sú naň pripojené až vo Z. O., čiže by šlo evidentne o neprimeraný zásah do vlastníckeho práva žalovaného 2/ a poškodenie práv iných osôb, neprimerané zásahu do vlastníckeho práva žalobkyne 1/. Z týchto dôvodov súd návrh na odstránenie plynovodu a iné zamietol. Pokiaľ ide o spornú lesnú a poľnú cestu, súd prvej inštancie konštatoval, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by táto bola vo vlastníctve žalovaného 1/. Z listinných dôkazov nepochybne vyplýva, že túto dal iba zrekonštruovať na vlastné náklady (bez stavebného povolenia, teda ide o čiernu stavbu, čo je nesporná skutočnosť) so súhlasom žalovaného 3/ (pokiaľ išlo o neknihované parcely v jeho vlastníctve a správe) ako stavebník a investor žalovaný 1/. Kto cestu vybudoval pôvodne, sa nepodarilo preukázať (zrejme Z.). V uvedenej lokalite sa cesta vždy nachádzala, podľa výpovede svedkyne E. B. časť z nej rodina Y. a M. zasypala a premiestnila ju inde. O neoprávnenú stavbu cesty spadajúcu pod režim § 135c ods.1 Obč. zákonníka by šlo iba vtedy, ak by došlo v dôsledku realizácie nevyhnutných rekonštrukčných opráv stavby k jej zániku ako veci v právnom zmysle a následne k vzniku stavby novej. Novovzniknutá stavba sa nemôže stať stavbou neoprávnenou, ak pôvodná stavba mala charakter stavby oprávnenej a to ani vtedy, ak rekonštruovaná stavba je budovaná na cudzom pozemku, kde stavebníkovi v čase výstavby rekonštruovanej stavby nesvedčí samostatný občianskoprávny titul k výstavbe. Miesta komunikácia môže byť samostatnou vecou v občianskoprávnom zmysle. Ak je miestna komunikácia samostatnou stavbou na cudzom pozemku, potom je nutné odlíšiť právo vlastníka tejto komunikácie zaťažiť tento pozemok stavbou od práva všeobecného užívania miestnej komunikácie; toto právo nemôže vylúčiť len to, že vlastníkovi komunikácie nesvedčí právny titul oprávňujúci ho mať stavbu na cudzom pozemku. V medziach osobitných predpisov upravujúcich prevádzku na pozemných komunikáciách a za podmienok ustanovených týmto zákonom, môže každý užívať pozemné komunikácie bezplatne obvyklým spôsobom a na účely, na ktoré sú určené. Od neoprávnenej stavby je potrebné odlišovať nepovolenú stavbu, ktorá je stavbou vybudovanou bez príslušného povolenia ale pri nedodržaní ustanovenia stavebných predpisov. (Cpj 52/1980, R 2/1981 NS SR) Ak už v čase, keď sa začali stavebné práce smerujúce k dokončeniu (prepracovaniu) stavby bola táto vec, ktorá môže byť samostatným predmetom právnych vzťahov, nemôže v dôsledku prepracovania dôjsť k vzniku novej veci. Ak existujúca stavba nezanikne, je všetko, čo bolo k nej pridané len prírastkom k doterajšej stavbe, bez ohľadu na pomer toho, čo už bolo zhotovené k novo pridanému. Vlastníctvo ku stavbe sa teda nemôže meniť jej prepracovaním. Nadobudnutie vlastníctva „k prepracovanej stavbe“ je možné len vtedy, ak pôvodná stavba úplne zanikla. Ak ide o prestavbu pôvodnej stavby a ak nebolo medzi jej vlastníkom a stavebníkom dohodnuté niečo iné, je treba pri posudzovaní vlastníckeho vzťahu k takejto nehnuteľnosti spravidla vychádzať z toho, že to, čo prirástlo k pôvodnej (neodstránenej) stavbe patrí vlastníkovi pôvodnej stavby. Ak zriadi vlastník pozemku účelovú komunikáciu alebo ak súhlasí, hoci aj mlčky s jej zriadením (bez toho, aby išlo o komunikáciu v uzavretom priestore alebo objekte, ktorá slúži potrebe vlastníka alebo prevádzkovateľa uzavretého priestoru alebo objektu) stáva sa táto komunikácia verejne prístupnou a vzťahuje sa na ňu naďalej všeobecné užívanie pozemnej komunikácie. Súkromné práva vlastníka sú v tomto prípade obmedzené verejnoprávnym inštitútom všeobecného užívania pozemnej komunikácie. Účelovú komunikáciu nemožno zriadiť na pozemku proti vôli jeho vlastníka. Ak je však účelová komunikácia v súlade s vôľou vlastníka zriadená, nemôže jej vlastník jednostranným vyhlásením zamedziť jej všeobecné užívanie. Ak vykazuje spevnená lesná cesta, ktorá je pozemkom určeným na plnenie funkcií lesa znaky účelovej komunikácie podľa zák.č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách, vzťahuje sa na ňu právo všeobecného užívania podľa 6 ods.1 cit. zákona. Vlastník pozemku je aktívne legitimovaný žalobou o odstránenie časti stavby, aj keď jej ďalšia časť nestojí na jeho pozemku ale na pozemku inej osoby, ktorá nie je účastníkom konania, s prihliadnutím na to, že žalovaným ako spoluvlastníčkam 4/, 6/ a 7/ cesta nevádi a súhlasia s ňou. Takto je možné postupovať aj v prípade, že následkom splnenia povinnosti žalovaného stavebníka je odstránenie aj tej časti stavby, na pozemku, ktorá žalobcovi nepatrí a že vlastník iného pozemku s týmto odstránením nesúhlasí. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v danom prípade bolo povinnosťou žalobcov 1/ až 8/ hodnoverne preukázať, že na mieste, kde sa cesta rekonštruovala sa predtým žiadna lesná ani poľná cesta nikdy nenachádzala, pretože len toto (novopostavené, kde predtým nič nebolo)

má charakter neoprávnenej stavby a preukázať, že novopostavené leží na ich pozemkoch. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobcovia 1/ až 8/ neunesli dôkazne bremeno, pre nedostatočne prešetrené vlastnícke hranice a neknihované parcely vo vlastníctve štátu; kadiaľ sporná cesta pôvodne viedla a kadiaľ vedie teraz. Hodnoverne nepreukázali, v akej spornej časti leží zrekonštruovaná cesta na ich pozemkoch a či v tej časti (v dôsledku pôvodne zasypanej časti poľnej cesty a premiestnenej inde) došlo k neoprávnenému zásahu do ich vlastníckeho práva, ak áno, v akom rozsahu. Ak by aj k neoprávnenému zásahu do vlastníckeho práva došlo, v danom prípade by prichádzal do úvahy iba postup podľa § 153c ods.2,3 Obč. zákonníka a to zriadenie vecného bremena (len v časti spočívajúcom v prírastku cesty rozšírenej nad rámec pôvodnej cesty a zasahujúcej v tomto prírastku do vlastníckeho práva žalobcov) za náhradu, so zohľadnením, že táto cesta je už vybudovaná, pokrytá asfaltovým povrchom; slúži verejnosti a spája obce x a x a jej odstránenie čo len z časti, spôsobom navrhovaným žalobcami 1/ až 8/ žalobným návrhom by bolo neúčelné a znehodnotila by sa už vybudovaná časť cesty. Túto cestu využíva ako prístupovú určite aj aktuálny žalobca 8/ ku svojej chate. V danom prípade je však súd viazaný žalobou a nemôže prisúdiť nie čo iné, než čoho sa žalobca domáha s prihliadnutím na to, že vecné bremeno sa zriaďuje len za náhradu a nikto takéto znalecké dokazovanie po účinnosti CSP nenavrhol vykonať. Preto súd žalobu aj v tejto časti zamietol. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zák.č. 160/2015 Z.z. (Civilného sporového poriadku), v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Konštatoval, že v danom prípade boli žalovaní 1/ až 8/ v spore úspešní, preto priznal plnú náhradu trov konania len žalovaným 1/ a 2/ a ostatným žalovaným, ktorým trovy nevznikli, resp. si ich neuplatnili, ich náhradu nepriznal. Vzhľadom na vznik trov štátu za účinnosti OSP (do 30.6.2016) za vypracovaný znalecký posudok č. X/XXXX, ktorý platil sčasti štát z rozpočtových prostriedkov súdu, súd prvej inštancie rozhodol aj o nároku štátu na ich náhradu, ktorý priznal štátu v rozsahu 100% voči neúspešným žalobcom (§ 148 ods.1 O.s.p.).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia 1/ - 8/, ktorí navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/ CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nevykonali navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, nesprávne skutkové a právne závery). Dôvodil, že ak dochádza k nerešpektovaniu právneho názoru súdu vyššieho stupňa, dochádza súčasne aj k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd v bode 27. zrušujúceho uznesenia nariadil nižšiemu stupňu odstrániť nedostatky súdneho konania tak, ako ich odvolací súd zistil a uviedol v zrušujúcom rozhodnutí. Nakoľko listinné dôkazy, z ktorých súd prvej inštancie v rozsudku vychádzal, neboli zákonným postupom oboznámené na pojednávaní, žalobcovia nemali možnosť sa k nim vyjadriť. Súd prvej inštancie nerešpektoval záväzný pokyn odvolacieho súdu na zopakovanie dokazovania a výsluch svedka x x nenariadil. V bode 31. rozsudku vedie polemiku s odvolacím súdom a na ďalších miestach rozsudku sa štylizuje do pozície snáď až dovolacieho súdu, keď preskúmava a komentuje právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu v súvisiacej veci. Absolútne nevhodne, neprofesionálne a najmä vecne nesprávne komentuje rozsudok odvolacieho súdu, ktorým zmenil jeho predošlé vecne nesprávne rozhodnutie. Mali za neprípustné, aby súd prvej inštancie spochybňoval právne závery právoplatného rozsudku odvolacieho súdu. V postupe a rozhodovaní súdu prvej inštancie už nemožno hovoriť o nestrannom a objektívnom prístupe. Súdu prvej inštancie vytýkali, že úplne vybočuje z rámca prejednávanej veci a procesných tvrdení strán sporu v bode 82. rozsudku. Postupuje svojvoľne, keď sa necíti byť vo svojich záveroch a tvrdeniach ohraničený nadriadeným súdom. Osočuje zosnulú matku žalobcov tvrdiac, že si táto mala uplatniť dar od matky na započítanie v dedičskom konaní, v čom vidno až osobnú angažovanosť sudkyne súdu prvej inštancie na predmete sporu vo vzťahu k stranám sporu, kedy sudca nevyhodnocuje fakty v zmysle procesných noriem, ale pletie do sporu svoje osobné dojmy, domnienky, averzie a teda nekoná ako sudca, nekoná profesionálne, odosobnene. V rozpore s ideami spravodlivého procesu považujú aj aplikáciu ust. § 151 ods. 1 CSP, keď súd prvej inštancie posúdil ako nespornú skutočnosť, že predmetný pozemok nebol oplotený na základe toho, že toto uviedol žalovaný 3/ a žalobcovia toto tvrdenie výslovne nepopreli, zjavne však prehliadol, že žalovaný 3/ predniesol toto tvrdenie v záverečnej reči, ktorú prednáša žalovaná strana po strane žalobcov, čiže žalobcovia nemali priestor a možnosť sa k tomuto skutkovému tvrdeniu vyjadriť a prípadne ho poprieť. Súdu prvej inštancie vytýkali, že vychádzal v rozsudku z celého radu listinných dôkazov, ktoré však neboli ako dôkazy predpísaným spôsobom podľa § 204 CSP vykonané a teda nebolo umožnené stranám sa k týmto dôkazom podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR vyjadriť, a to napriek tomu, že súd prvej inštancie bol na vadný postup nadriadeným súdom upozornený. Namietali rozdielnosť

pôvodnej a pozmenenej listiny na č.l. 143 a 544 spisu s tým, že stanovisko žalovaného 3/ k stavbe cesty pôvodne znelo, že žalovaný dáva súhlas so stavbou cesty žalovanému 1/ iba za predpokladu, že bude realizovaná v súlade s právnymi predpismi, pričom neskôr sa účelovo pod tým istým dátumom a číslom listu vypustila podmienka súhlasu - realizovanie stavby v súlade s právnymi predpismi. Súdu prvej inštancie vytykali, že z rozsudku (jeho odôvodnenia) nevyplýva prečo nevykonal dokazovanie ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou súdneho spisu a ktoré za tým účelom strany do spisu založili. Žalobcovia mali za to, že nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie pri dokazovaní listinnými dôkazmi bolo poznačené aj dokazovanie údajnou petíciou proti odstráneniu cesty x - x, ktorá nebola súdom oboznamovaná, preto žalobcovia predpokladali, že súd na ňu nebude pri rozhodovaní prihliadať rešpektujúc článok 27 ods. 3 Ústavy SR. Súdu prvej inštancie vytykali, že dňa 21.06.2021 pojednával a rozhodol vo veci samej napriek tomu, že nemal u žalovanej 7/ vykázané doručenie predvolania na pojednávanie a rovnako tak nemal dňa 21.06.2021 u žalovanej vykázané doručenie uznesenia o pripustení žalobcov do konania a zmene žaloby, čím v čase konania pojednávania dňa 21.06.2021 a vyhlásenia rozsudku súdu vo veci samej tieto uznesenia ani neboli právoplatné. Pri žalovanej 7/ súd prvej inštancie prehliadal zmenu jej procesného postoja a nezachytáva túto zmenu v bode 14. rozsudku (kde uvádza jej pôvodný odmietavý postoj), keď na pojednávaní dňa 27.02.2017 uviedla, že súhlasí s určením vlastníctva v jej prospech a na pojednávaní dňa 09.03.2016 uviedla, že žalobcovia hovoria v konaní pravdu. Súdu prvej inštancie vytykali porušenie práva na súdnu ochranu aj pri vyhodnotení unesenia dôkazného bremena zo strany žalobcov či žalovaných, keď súd prvej inštancie zaťažil dôkazným bremenom výhradne žalobcov a zašiel až tak ďaleko, že požadoval od žalobcov, aby dokázali súdu neexistenciu určitých skutočností (napr. bod 90. rozsudku). Zaťažil žalobcov takým dôkazným bremenom, ktoré reálne ani nie je možné uniesť, pripísal na ich ľarchu aj nemožnosť zamerania neexistujúcej (pôvodnej, zaniknutej) cesty, ako aj pochybenia pri evidencii nehnuteľností (ktorú vedie štát). Súdu prvej inštancie vytykali porušenie základnej zásady občianskeho procesu - zásady rovnosti strán s odôvodnením, že spôsob vedenia dokazovania spôsob rozloženia dôkazného bremena vyústil v to, že dôvodom pre zamietnutie žaloby bolo právne posúdenie, ktoré žalovaní ako procesnú obranu ani nenamietali - ust. § 135b ods. 2 OZ o spracovaní cudzej veci, všeobecné právo používať komunikácie, preukazovanie vlastníctva k pozemkom s parc. č. XXXX a XXXX (bod 87. rozsudku), „prírastok“ k pôvodnej stavbe cesty, vecné bremeno v prospech stavebníka a podobne. Súd prvej inštancie teda vstúpil do sporu ako „tretia strana“, čo okrem porušenia zásady rovnosti znamená aj vydanie prekvapivého rozhodnutia, ktorým rozsudok je. Mali za to, že vady opísané vyššie v svojej vzájomnej súvislosti vytvárajú obraz neobjektívneho jednostranného prístupu súdu k dokazovaniu a rozhodnutiu súdu v posudzovanej veci, výsledkom čoho je, že konanie ako celok nevykazuje znaky spravodlivosti.

3. Žalobcovia súdu prvej inštancie vytykali nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností s tým, že súd prvej inštancie nevykonal celý rad listinných dôkazov, ktoré navrhli a ktoré sú súčasťou spisu, napr. originál listu vlastníctva č. x pre k.ú. x, ktorý je pre správne posúdenie veci podstatný, pretože v ňom bolo zapísané rozhodnutie o ROEP v správnych výmerách pozemkov a z neho vyplýva, že nastal na strane žalobcov úbytok o 2 277 m² chybou geodeta x x. Za orgán štátnej správy - Správu katastra T. tento záznam akceptovala a zapísala na LV č. x x M. C. (riaditeľka), ktorej výpoveď mohla byť pre správne zistenie skutkového stavu podstatná. Napriek tomu, že návrh na jej výsluch podali žalobcovia vo februári 2010 (spolu so žalobou), súd jej výsluch nevykonal. Nevykonal ani dôkaz oboznámením rozsudku OS Trenčín sp. zn. 20C/151/2016 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Co/18/2020. Z rozsudku OS Trenčín oboznámil iba výrok, pričom aj tak oboznámenie výroku nepomohlo k správne zisteniu skutkového stavu. Pokiaľ by súd vykonal dokazovanie oboznámením celých rozsudkov, zistil by, že bolo týmito právoplatnými rozhodnutiami ustálené, že žalovaný 1/ vybudoval novú asfaltovú cestu na pozemku, t.j. zhotovil novú stavbu, a to (o.i.) na pozemku, ktorý dňom právoplatnosti týchto rozsudkov je vo výlučnom vlastníctve žalobcu 1/. Súdu prvej inštancie vytykali nevykonanie výsluchu navrhnutého svedka M. V.. Nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie vytykal predovšetkým s poukazom na to, že žalovaná 7/ na pojednávaní dňa 27.02.2017 so žalobou súhlasila a súhlasila aj s tým, aby bolo určené vlastníctvo v jej prospech. Nie je teda správne skutkové zistenie súdu prvej inštancie, že so žalobou nesúhlasila a nemá výhrady voči sporným stavbám, pretože pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Súdu prvej inštancie vytykali, že pri čerpaní skutkových zistení sa vôbec nezaoberal škodou na životnom prostredí - biotopoch R., ktorá škoda bola vyčíslená na takmer 80.000,- eur znaleckým posudkom, ktorý je súčasťou spisu. Mali za to, že len ťažko možno dospieť k záveru, že verejným záujmom je skrátenie prístupu p. M. ml. k jeho hotelu a 200 obyvateľom malej obce x do susednej obce x (ani nie do okresného mesta), oproti záujmu

štátu, turistov a milovníkov prírody na ochrane životného prostredia, biotopov európskeho významu NATURA 2000. Rovnako nepovažoval súd prvej inštancie za potrebné zaoberať sa právnou ochranou poľnohospodárskej pôdy, ktorá bola výstavbou cesty porušená, neprihliadol na článok 44 ods. 4 Ústavy SR. Žalobcovia zdôrazňovali, že v konaní bol na základe uznesenia súdu a výberu znalca učeného súdom prvej inštancie vykonaný zákonným spôsobom znalecký posudok súdnym znalcom x O., ktorý odborne, prehľadne a zrozumiteľne odpovedal na všetky odborné skutkové otázky sporu. Skutočnosť, že toto znalecké dokazovanie svedčí v prospech žalobcov, a teda že žalovaní s ním nesúhlasia, neznamená (ako sa mylne domnieva súd prvej inštancie), že by vznikla v konaní spornosť, ktorú bolo potrebné odstrániť kontrolným znaleckým dokazovaním. Vzhľadom na kompetentnosť posudku aj žalovaný 3/ odstúpil od svojho pôvodného návrhu nariadiť kontrolné znalecké dokazovanie. Poukazovali ďalej na to, že geodet x pred súdom konštatoval, že sa pri svojich meraniach zmylil a že znalec x x má pravdu, nie je mu možné nič vytknúť. Dokonca aj znalec x I. pri výsluchu dňa 31.03.2014 pripustil, že sporná časť pozemku patrí k parc. č. x, uvádza, že by sa k tomu aj prikláňal, že sa omyl mohol stať. A rovnako dal za pravdu žalobcom (tam pôvodnej žalobkyni 1/ v procesnom postavení žalovanej), že pozemno-knižná výmera parc. č. x počíta aj so sporným dielom ako súčasťou parc. č. x. Nikto z geodetov teda nespochybnil odborné závery znalca x x a nie je teda známy dôvod, prečo súd prvej inštancie odborné závery znalca spochybňuje bez akýchkoľvek odborných podkladov, či protichodných posudkov. Vytýkali súdu prvej inštancie, že pri odbornom geodetickom posúdení veci a skutkových zisteniach s tým súvisiacich v rozsudku ponúkol svoje vlastné odborné posúdenia a výpočty, ktoré predstavujú zhuk nepravdivých a odporujúcich si tvrdení, manipulácií s číslami pozemkov, výmerami a faktami. Súdu prvej inštancie vytýkali, že žiadal od žalobcov preukázanie, že nadobudli vlastníctvo pozemkov s parc. č. XXXX a XXXX, ktoré vôbec neboli predmetom sporu a nie je zřejmý myšlienkový postup súdu ako dospel k týmto pozemkom, rovnako ku konštatovaniu, že v danej lokalite sa nachádza „niekoľko neknižovaných parciel“ a ako mohli tieto závery spravodlivo vyústiť k zamietnutiu žaloby v tejto časti. Poukazovali aj na to, že v časti určenia vlastníctva v prospech žalobcov hovoria verejná listina - rozhodnutie o ROEP k.ú. x, ktoré je súčasťou spisu a ktoré sa stalo podkladom pre zápis na LV č. x. Pri hodnotení dôkazov mal teda súd prvej inštancie brať za preukázané závery ROEP-u, pokiaľ by sa nepreukázal opak, mal vychádzať z osobitnej dôkaznej sily verejnej listiny (č.l. 1123 a 1125), ktorá potvrdzovala, že sporných 2 277 m² patrí žalobcom. Popierali skutkový záver súdu v bode 45. rozsudku, že žalovaný 1/ bol vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľný, že plynovod stavia na parcelách vo vlastníctve štátu. Takéto skutkové zistenie súdu z ničoho nevyplýva, dokonca bolo priamo vyvrátené. Žalobcovia právne posúdenie súdu prvej inštancie namietali ohľadom neexistencie naliehavého právneho záujmu na určení vlastníctva žalovaných 4/, 6/, 7/, s tým, že žalobcovia ako spoluvlastníci vzhľadom na vážne pochybnosti o vlastníckom práve k spornej časti pozemku pre výkon svojho spoluvlastníckeho práva potrebujú vedieť, kto je spoluvlastníkom predmetného pozemku, s kým majú vykonávať svoje spoluvlastnícke právo. Uviedli, že v časti právneho posúdenia súd prvej inštancie na daný prípad aplikoval ust. § 135c OZ. Úplne ale opomenul, že ust. § 135c OZ je ustanovením, pri ktorom z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami a kedy súd nie je viazaný žalobou (§ 216 ods. 2 CSP). Preto pokiaľ vec posúdil tak, že nemožno rozhodnúť spôsobom ako navrhuje žalobca, bolo jeho povinnosťou skúmať ostatné spôsoby vyporiadania. Nesprávne vec posúdil po právnej stránke v prvom rade tým, že neaplikoval na daný stav práve najprísnejšiu občiansko-právnu sankciu, ktorou je odstránenie stavby. Pokiaľ súd prvej inštancie v bode 89. definuje cestu zhotovenú žalovaným 1/ ako miestnu komunikáciu, žalobcovia zdôrazňujú, že sporná cesta nie je a ani nebola miestnou komunikáciou, je to súkromná stavba na súkromných pozemkoch, ktorú jej stavebník protiprávne v rozpore s inštrukciou dopravnej polície otvoril širšej verejnosti, len aby účelovo používal argument o „verejnom záujme“ a obhájal tak existenciu tejto stavby. Ďalej považovali žalobcovia za vylúčené na daný prípad aplikovať ustanovenie o prírastku, pretože pôvodná cesta nebola existujúcou stavbou, samostatnou vecou v zmysle občianskeho práva. Ak má vzniknúť prírastok k stavbe vo forme stavby, je pochopiteľné, že aj pôvodnou vecou musí byť stavba, teda existujúca vec v občianskoprávnom zmysle, ktorá je samostatnou vecou a spĺňa pojmové znaky podľa § 43 Stavebného zákona a nie je podľa § 120 ods. 2 OZ súčasťou pozemku. Zdôrazňovali, že z dokazovania, z fotografií, výpovedí jasne vyplýva, že pôvodná cesta nebola stavbou, že išlo o vyjazdené stvárnenie pozemku, využívané na zväžanie sena a dreva. K stavbe, ktorá neexistuje, prírastkom nemôže vzniknúť stavba prerobená, rekonštruovaná. Dávali do pozornosti skutočnosť, že pôvodná cesta bola účelovou lesnou a poľnou cestou, ktorá nebola spevnenou, teda nemala vybudované cestné teleso, čomu nasvedčuje aj dokazovanie vykonané v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 14C/31/2010. Cesta bola vyasfaltovaná až konaním Q.. Do tohto momentu bola podľa názoru súdu táto poľná cesta súčasťou predmetného pozemku, nemala charakter samostatnej veci, stavby. Preto skutočnosť, že cez predmetný poľnohospodársky pozemok v minulosti

viedla táto poľná a lesná cesta, ktorá nemala charakter stavby, nemôže viesť k záveru, že pozemok bol stavebným pozemkom už v minulosti. Namietali porušenie článku 20 Ústavy SR s tým, že v bode 89. rozsudku súd prvej inštancie kreuje zákonom nepoznané obmedzenie vlastníckeho práva, ktoré označuje ako „verejnoprávny inštitút všeobecného užívania pozemnej komunikácie“, vzťahnuc toto na spornú cestu ako „účelovú komunikáciu“, čím dochádza takouto interpretáciou k nezákonnému obmedzeniu vlastníckeho práva žalobcov. Ako závislý výrok napádali aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania strán a trovách konania štátu s tým, že trovy štátu vznikli výhradne na základe toho, že žalovaný 1/ nespĺnil súdom uloženú povinnosť na preddavok na znalecké dokazovanie, súd splnenie tejto povinnosti na žalovanom 1/ nevymáhal, zaťažil touto povinnosťou štát a teraz presunul výrokom o trovách štátu túto povinnosť na žalobcov.

4. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP uviedol, že súd prvej inštancie listinné dokazovanie vykonal tak ako to predpisuje § 204 CSP (teda buď prečítaním, alebo oboznámením ich obsahu). Listinné dôkazy boli vykonané riadne. Nad rámec uvedeného konštatoval, že žalobcovia v odvolaní nešpecifikujú, ku ktorým konkrétnym listinným dôkazom uvedeným v rozsudku sa nemohli vyjadriť, preto žalovaný 1/ nie je z obsahu podaného odvolania schopný identifikovať procesnú ujmu na strane žalobcov, a preto jej nešpecifikovanie má byť na ťarchu žalobcov. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní uviedli, že výsluch svedka x W. x nebol vykonaný zákonom predpísaným spôsobom, žalovaný 1/ uviedol, že pripúšťa, že nedošlo k zopakovaniu dokazovania opätovným výsluchom x x tak ako to nariadil odvolací súd, mal však za to, že súd prvej inštancie si uvedenú povinnosť splnil, keď vysvetlil, prečo dôkaz opätovne nevykonal. Vzhľadom k tomu, že informácie vyplývajúce zo svedeckej výpovede x x by nemali vo vzťahu k riešeniu spornej otázky a k samotnému výsledku sporu žiadnu relevanciu, nebola by realizácia takéhoto procesného úkonu zo strany súdu hospodárna v zmysle článku 17 CSP. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní argumentujú tým, že súd prvej inštancie zavádza, keď tvrdí, že „oboznamoval ako listinu rozsudok zo dňa 02.02.2015 sp. zn. 14C/218/2008, čo sa nezakladá na pravde, opomína, že v rozsudku zo dňa 15.05.2017 pri hodnotení znaleckého posudku x l. nečerpal z odôvodnenia rozsudku sp. zn. 14 C/218/2008, ale priamo z posudku, ktorý oboznamovaný do rozsudku zo dňa 15.05.2017 nebol,“ žalovaný 1/ uviedol, že k tomu súd prvej inštancie v bode 31 rozsudku uviedol, že advokát žalobcov nepodal návrh na vykonanie ZP č. XX/XXXX x l., a preto počas konania oznámil rozsudok 14C/2018/2008-344 obsahujúci podrobný a detailný popis predmetného ZP. K uvedenému uviedol, že žalovaný s tým súhlasí a poukazyval na str. 4 rozsudku, kde sa tento popis nachádza. Zároveň súhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie, ktorý takýto postup odvodzuje od čl. 2 ods. 2 a čl. 11 CSP. Zároveň doplnil, že nie je ničím neobvyklým, aby súd v rámci svojho rozhodovania poukázal na dôkazy vykonané v inom súdnom konaní. Pokiaľ žalobcovia uvádzajú pochybnosti o odbornosti a nezávislosti sudcu, k tomuto uviedol, že sa jedná len o domnienky žalobcov, ktoré sú úplne neopodstatnené a nie je ich možné riešiť v tomto konaní. K bodu 82 rozsudku uviedol, že v každom konaní bol iný skutkový základ a konkrétne v tom, že pozemky, o určenie vlastníctva ktorých sa konalo v tomto konaní neboli oplotené a v predchádzajúcom konaní (sp. zn. 14C/218/2008) boli (omylom uvedené neboli) oplotené. A v tom bola aj dobromyseľnosť, resp. nedobromyseľnosť žalobcov. Ďalej dával žalovaný 1/ do pozornosti, že moment skončenia dokazovania v zmysle § 182 CSP nasleduje po fáze záverečných rečí. V prípade, ak žalobcovia s predmetným skutkovým tvrdením nesúhlasili, mali priestor toto skutkové tvrdenie poprieť a prípadne navrhnúť vykonanie dôkazu v tejto súvislosti. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie ohľadne toho, že išlo o nesporné skutkové tvrdenie, keďže ho žalobcovia nepopreli vôbec, hoci tak učiniť pred skončením záverečných rečí a dokazovania mohli. Žalovaný 1/ poukázal zároveň na nepodstatnú skutočnosť, a to rozdielnosť pôvodnej a pozmenenej listiny č.l. 134 a 544 v spise, nakoľko túto skutočnosť mohol namietat iba žalovaný 3/ a už vôbec nie žalobcovia. Pokiaľ žalobcovia uvádzali, že „z rozsudku (jeho odôvodnenia) nevyplýva, prečo súd nevykonal dokazovanie ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou súdneho spisu a ktoré za tým účelom strany do spisu založili,“ žalovaný 1/ poznamenal, že žalobcovia neuviedli konkrétne listiny, ktoré boli súčasťou súdneho spisu a u ktorých nebolo zároveň vykonané dokazovanie, žalovaný 1/ nie je preto v pozícii adekvátnej pre formuláciu relevantného vyjadrenia k tomuto tvrdeniu žalobcov. K vytýkanému nesprávnemu postupu súdu prvej inštancie pri dokazovaní listinnými dôkazmi, ktorým malo byť poznačené aj dokazovanie údajnou petíciou proti odstráneniu cesty x - x, žalovaný 1/ uviedol, že petícia nemohla svojím obsahom zasiahnuť do nezávislosti súdu a bola posúdená len ako listinný dôkaz, keďže aj na základe jej obsahu bolo možné verifikovať určité skutkové tvrdenia. K odvolaniu žalobcov, ktoré sa týka žalovanej 7/, žalovaný 1/ uviedol, že z dôvodu hospodárnosti sa vyjadrovať nebude, nakoľko právny zástupca žalobcov nie je splnomocneným právnym zástupcom žalovanej 7/.

Mal za to, že u žalobcov nie je splnená podmienka toho, aby u nich došlo nesprávnym procesným postupom súdu k znemožneniu uskutočnenia ich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP žalovaný 1/ uviedol, že pokiaľ žalobcovia v podanom odvolaní uvádzali, že nikdy v priebehu konania a najmä nie v žalobe, neustúpili od žalobného návrhu, že požadujú odstránenie stavby, t.j. pozbavenie stavebníka vlastníctva k jeho protiprávne zhotovenej stavbe, súd prvej inštancie o tomto konal a rozhodoval. Neuviedol, že by žalobcovia ustúpili od žalobného návrhu, ale práve naopak, žalobný návrh posúdil a v odôvodnení rozsudku sa s dôvodmi jeho nevyhovenia riadne vysporiadal. K odvolacej námietke žalobcov, že žalovaná 7/ so žalobou súhlasila a súhlasila aj s tým, aby bolo určené vlastníctvo v jej prospech, žalovaný 1/ uviedol, že žalovaná 7/ súhlasila v zmysle žaloby s tým, aby bolo určené vlastnícke právo v jej prospech, avšak nikdy neuviedla, že by súhlasila so žalobou ako takou (t. j. so všetkými uplatňovanými nárokmi). Vzhľadom na písomné vyjadrenie žalovanej 7/ zo dňa 26.03.2010 možno ustáliť, že žalovaná 7/ s podanou žalobou nesúhlasila, keď nemala výhrady voči tomu, že na pozemkoch sa nachádza plynovod a cesta (ktoré sú navyše podľa jej tvrdení vo verejnom záujme). Žalovaná 7/ sa teda nestotožnila so žalobnými návrhmi žalobcov a konštante s judikatúrou vystupovala na strane žalovaných. Pokiaľ žalobcovia uviedli, že sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal škodou na životnom prostredí, ale uprednostnil záujem miestnych obyvateľov pred záujmami štátu, turistov, milovníkov prírody na ochrane životného prostredia, biotopov európskeho významu NATURA 2000 a ochranou poľnohospodárskej pôdy, k uvedenému žalovaný 1/ uviedol, že v konaniach o odstraňovaní stavieb je „nutné zohľadniť aj prípadný verejný záujem na ich zachovaní, napríklad ak tieto budú slúžiť na verejnoprospešné účely.“ V súlade s tým súd prvej inštancie preskúmal verejný záujem na zachovaní predmetnej cesty. Poukázal na to, že už v predošlých vyjadreniach rozoberanú otázku významu a využitia predmetnej účelovej cestnej komunikácie medzi obcami x a x, ktorá je cestnou komunikáciou verejného charakteru - poukázal na vyjadrenie obce x zo dňa 07.01.2021, kde obec x vyjadruje a vyzdvihuje významnosť, potrebnosť a účel tejto cestnej komunikácie vedenej medzi obcami x a x, kde táto cestná komunikácia je potrebná napr. pre integrovaný záchranný systém, pre ktorý časovo skracuje presun týchto zložiek, skracuje trasu medzi obcami x a x a cestu do okolitých obcí v oblasti Moravy v Česku a zároveň prispieva k rozvoju turistického ruchu a návštevnosti celého regiónu. Naopak, súd prvej inštancie neskúmal verejný záujem na odstránení predmetnej cesty, keďže mu táto povinnosť nevyplýva zo všeobecne záväzných právnych predpisov a taktiež z dôvodu, že skutkové tvrdenia v tomto ohľade žalobcovia v doterajšom konaní nespomínali (a v dôsledku pravidiel koncentrácie konania by sa na ne nemalo v ďalšom konaní prihliadať ako na novoty v odvolacom konaní podľa § 366 CSP, keďže nie je naplnený ani jeden z tam uvedených predpokladov). Z uvedených príčin nemal súd prvej inštancie dôvod zaoberať sa týmito skutočnosťami (čo však neprezumuje to, že ak by sa nimi bol býval zaoberal, tak by dospel k iným záverom). V otázke prístupu k znaleckému posudku x x žalovaný 1/ uviedol, že sa v kontexte rozporov záverov geodeta x Z. a x x a iných pochybností prikláňa k správnosti postupu súdu prvej inštancie s poukazom na body 84., 86. a 88. rozsudku. Pokiaľ žalobcovia vytýkali súdu prvej inštancie, že od nich žiadal preukázanie nadobudnutia vlastníctva k pozemkom s parc. č. XXXX a XXXX, ktoré neboli predmetom sporu a nie je zrejmý myšlienkový postup súdu, ako dospel k týmto pozemkom, žalovaný 1/ uviedol, že táto potreba vyplynula z dokazovania - geometrického plánu č. X/XXXX x Z., z ktorého vyplýva, že tento bol vyhotovený za účelom obnovenia vlast. hranice parciel reg. E- KN XXXX a XXXX (ktorých zlúčením vznikla parcela CKN č. XXX/X). K ďalšej námietke žalobcov dôvodil, že riešenie vlastníckeho práva na základe ROEP nemusí byť vždy správne. V tomto prípade k ich vyvráteniu došlo, o čom svedčia body 84. a 87. rozsudku. Pokiaľ žalobcovia popierali skutkový záver súdu, že žalovaný 1/ bol vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľný, že plynovod stavia na parcelách vo vlastníctve štátu, takéto skutkové zistenie súdu z ničoho nevyplýva, dokonca bolo priamo vyvrátené, žalovaný 1/ uviedol, že z vykonaného dokazovania a ani z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že uvedená skutočnosť nebola priamo vyvrátená a je na žalobcoch, aby túto skutočnosť vyvrátili a špecifikovali ako bola dobromyseľnosť žalovaného 1/ v tomto smere vyvrátená, pokiaľ to tvrdia v odvolaní bez bližšej špecifikácie. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP žalovaný 1/ uviedol, že pokiaľ žalobcovia namietajú právne posúdenie súdu prvej inštancie ohľadom neexistencie naliehavého právneho záujmu na určení vlastníctva žalovaných 4/, 6/, 7/, mal za to, že naliehavý právny záujem je daný iba u žalobcu, ktorý uplatňuje svoje vlastnícke právo a nie určenie vlastníckeho práva žalobcu v prospech tretej osoby. Zastával názor, že v prejednávanej veci na žalobe o určenie, že žalované 4/, 6/ a 7/ sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nie je daný naliehavý právny záujem. Tvrdenia žalobcov, že súd prvej inštancie v rozpore s § 216 ods. 2 CSP nezohľadnil rôzne spôsoby usporiadania predmetného vzťahu podľa osobitného predpisu, t. j. podľa § 135c zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník („OZ“), žalovaný 1/ nepovažuje za pravdivé. Uviedol, že súd prvej

inštancie v prvom rade konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania nedošlo k neoprávnenému zásahu do vlastníckeho práva a ak by k nemu aj bolo bývalo došlo, tak do úvahy by prichádzalo iba zriadenie vecného bremena za náhradu s ohľadom na verejný záujem cesty (bod 90. rozsudku). Aj napriek tomu, že hypotéza podľa § 135c OZ naplnená nebola, súd prvej inštancie sa nad rámec svojich povinností vyjadril k jedinému hypotetickému možnému usporiadaniu vzťahov vo forme zriadenia vecného bremena. Súd prvej inštancie v bode 90. rozsudku taktiež konštatoval, že odstránenie cesty čo i len sčasti by bolo neúčelné. To, že sa súd prvej inštancie zaoberal všetkými alternatívami usporiadania pomerov preukazuje aj bod 61. rozsudku. Ďalej uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie nesprávne označil cestu zhotovenú žalovaným ako miestnu komunikáciu, pričom sa jedná o verejnú účelovú komunikáciu podľa zákona č. 135/1961 Zb., zrejme ide len o formálnu chybu, ktorá nič nemení na obsahu rozsudku. Čo sa týka prírastku cesty, uviedol, že keďže predtým údajne šlo len o poľnú cestu, nie stavbu podľa dokazovania, uviedol, že sa jedná o úplne irelevantnú skutočnosť, ktorú žalobcovia namietali, lebo sa jednalo o vzťah žalovaného 1/ voči žalovanému 3/ a oni si mali medzi sebou riešiť sporné skutočnosti a nie žalobcovia za nich.

5. Žalovaný 2/ v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. V prípade jeho zmeny navrhol, aby odvolací súd žalobu v časti, týkajúcej sa odstránenia stavby stredotlakového plynovodu x - x, žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania. Zastával názor, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol vydaný v súlade s právnym poriadkom, súd prvej inštancie vykonal riadne dokazovanie, zrozumiteľným spôsobom a podrobne vysvetlil ako dospel ku skutkovým zisteniam a logicky vysvetlil právne závery, ktoré vyvodil z vykonaného dokazovania. Mal za to, že súd prvej inštancie umožnil v konaní všetkým stranám sporu, aby mohli riadne uplatniť svoje procesné práva. Dokonca, nad rámec svojej poučovacej povinnosti vysvetlil, že ak chcú žalobcovia dosiahnuť želané rozhodnutie (ktorého sa domáhajú žalobným petítom) je potrebné, aby navrhli ďalšie dokazovanie napr. znaleckým posudkom. Žalobcovia takýto dôkaz nenavrhli. Mal za to, že súd prvej inštancie sa riadne zaoberal právnym názorom odvolacieho súdu a všetky svoje postupy riadne odôvodnil a zrozumiteľne vysvetlil. Ak nevykonal niektoré dôkazy, logicky vysvetlil dôvody nevykonania týchto dôkazov. Súd prvej inštancie podľa názoru žalovaného nespochybňoval závery právoplatného rozsudku odvolacieho súdu, len logicky vysvetlil ako postupoval vo svojich úvahách pri dôkazoch, ktoré mohli navonok javiť rozpornosť. Žalovaný vyjadril presvedčenie, že súd prvej inštancie nevedol žiadnu útočnú polemiku s odvolacím súdom, ale rozumne v logických súvislostiach vysvetľoval právne i skutkové súvislosti, tak aby jeho rozhodnutie bolo jednoznačné a zrozumiteľné. Zastával názor, že k znaleckému posudku, ktorý vypracoval x x, súd prvej inštancie rozumne a logicky vysvetlil, prečo tento znalecký posudok nemôže byť vo veci považovaný za hodnoverný dôkaz. Toto žalobcom aj riadne vysvetlil, odôvodnil a upozornil ich, že majú možnosť navrhnúť nový dôkaz. Čo sa týka samej podstaty žaloby, ktorou sa žalobcovia domáhali odstránenia stavby stredotlakého plynovodu proti žalovaným 1/ a 2/, vyslovil názor, že odvolanie žalobcov nie je žiadnym spôsobom odôvodnené. Nestačí v konaní len domáhať sa určitého práva, ale je potrebné aj náležite odôvodniť, že takéto právo žalobcom prináleží. Nepodaním argumentov proti rozhodnutiu súdu v časti zamietnutia žaloby o odstránenie stavby plynovodu mal za to, že žalobcovia nemajú žiadny rozumný argument, ktorým by správnosť rozhodnutia súdu vo výroku o zamietnutí žaloby spochybnili. V návrhu zmeny napadnutého rozsudku uvádzajú petít, ktorým sa domáhajú odstránenia stavby plynovodu, ale bez akýchkoľvek súvislostí a vysvetlení. Pritom počas samotného konania viackrát menili obsah svojho žalobného petítu (odstrániť plynovod, preložiť a opäť odstrániť, čo uviedli až v odvolaní). Záverom žalovaný 2/ konštatoval, že súd prvej inštancie v bode 88. napadnutého rozsudku správne vysvetlil, prečo žalobe v tejto časti nevyhovet. Žalovaný 2/ viackrát vo svojich vyjadreniach (ústnych na pojednávaníach) i písomných (20.4.2010, 20.09.2012, 15.12.2017) predložil k tomu hodnoverné dôkazy, ktoré neboli žiadnou stranou sporu spochybnené. Na výstavbu plynovodu bolo vydané riadne stavebné povolenie a kolaudačné rozhodnutie. Žalobcovia mali možnosť v správnom konaní domáhať sa zrušenia týchto správnych aktov. Ak tak nevykonali, nie je možné žiadať odstránenie verejnoprospešnej stavby, ktorá je líniovou stavbou a bola vyhotovená v súlade so platnými právnymi predpismi. Žalovaný 2/ nadobudol presvedčenie na základe predložených dokladov (stavebná dokumentácia, zameranie stavby, právoplatné stavebné a kolaudačné povolenie), že stavba bola vykonaná v súlade s právnymi predpismi a preto v dobrej viere uzatvoril kúpnu zmluvu, ktorou plynovod nadobudol do vlastníctva. Nebolo možné od neho spravodlivo očakávať, aby spochybňoval a preveroval právoplatné stavebné a kolaudačné rozhodnutie, ktoré sú verejnými listinami. Ak žalobcovia nepreukázali opak, platí to, čo z listín vyplýva. Súd prvej inštancie správne poznamenal, že odstránením plynovodu by vznikli škody a zasiahlo by sa tak neodôvodnene a neprimerane do vlastníckeho práva.

Záverom uviedol, že petit žalobcov v časti odstránenia stavby alebo jej preloženia je neprípustný a nerealizovateľný.

6. Žalovaný 3/ v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Námitky žalobcu považuje za nedôvodné s tým, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, na základe akých právnych dôvodov sa mal stať vlastníkom časti neknihovanej parcely, miestnej komunikácie. Uviedol, že skutočnosť, že predmet sporu je neknihovanou parcelou, miestnou komunikáciou, preukazuje okrem riadnych zápisov vlastníckych vzťahov v katastri nehnuteľností a zákresu hraníc pozemku na mape katastrálneho operátu aj rozsiahle dokazovanie v spore vedenom na okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 14C 218/2008, potvrdené rozsudkom OS v Trenčíne sp. zn. 14C 218/2008 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/377/2015. Krajský súd v Trenčíne následne pozmenil svoj názor rozsudkom č.k. 4Co/111/2019-595 z 28.07.2020, druhým v poradí, ktorým ale nijako nevyvrátil svoj predchádzajúci záver vyslovený v rozsudku sp. zn. 4Co/377/2015, t.j., že predmet sporu je neknihovanou parcelou, miestnou komunikáciou, vo vlastníctve Slovenskej republiky. Svoj právny názor vyslovený v predchádzajúcom rozsudku krajský súd prehodnotil na základe novej informácie predloženej v konaní, prehlásenia žalovaného, B.. M. Y., vnuka pôvodne žalovanej x na pojednávaní 28.07.2020, že už pri nadobudnutí parcely č. x v r. 1926 sa právni predchodcovia x ujali držby parcely č. x, pričom sa zároveň ujali držby aj susediacej nehnuteľnosti, neknihovanej parcely, ktorá je predmetom sporu a pozemok je takto dlhodobo nerušené užívaný len nimi, v ohradenom stave, žiadna cesta tam nevedla. Krajský súd svojimi rozhodnutiami nerozporuje platné údaje katastra nehnuteľností. Rozsudkom nebolo potvrdené, že sporná časť je súčasťou pôvodnej parcely pk x. Bolo určené, že z dôvodu dlhodobého nerušeného užívania k priplotenej časti neknihovanej parcely nadobudli vlastnícke práva žalovaní. Žalovaný 3/ ďalej uviedol, že žalobca a v konaní vedenom na OS Trenčín sp. zn. 14C 218/2008 žalovaný, obaja právni nástupcovia p. x, prispôsobujú svoje vyhlásenia účelovo tak ako im práve vyhovujú, pričom pozmeňujú fakty a popierajú svoje vlastné tvrdenia. V uvedenej súvislosti poukázal na to, že žalobca, M.. Y. Y. v záverečnej reči pred súdom prvej inštancie 21.07.2021 prehlásil, že nimi užívaný pozemok je oplotený od doby postavenia chaty v sedemdesiatych rokoch (tu je zásadný rozpor s prehlásením B.. M. Y. pred krajským súdom 28.07.2020, že pozemok je oplotený od r. 1926). Mal za to, že z dokazovania a výpovedí svedkov a v neposlednom rade z vyhlásenia žalobcu, M.. Y. Y. v jeho záverečnej reči vyplynulo, že pozemok bol oplotený po postavení chaty v 70-tych rokoch. Ďalej uviedol, že cesta - úvoz viedla cca 4-5 m od miesta dnes stojacej chaty vo vlastníctve r. Y.. Ako prístup do lesa na drevo a na lúky pri zväžaní obilia bola užívaná miestnymi obyvateľmi obcí x a Z. minimálne do r. 1973. Jednalo sa o cestu kamenistú a prašnú, svedkovia mali vedomosť aj o mape, kde je cesta zakreslená. Po postavení chaty bol úvoz zasypaný, terén vyrovnaný a pozemok oplotený drevenými kolíkmi. Obyvatelia oboch obcí začali užívať na prechod a prejazd časť neknihovanej parcely vzdalenej od chaty žalobcu cca 20m. Pokiaľ žalobca opiera svoj určovací návrh o údaje znaleckého posudku č.X/XXXX vyhotoveného x O., dôvodil, že tento znalecký posudok vykazoval nepresnosti a nedostatky už k dátumu vyhotovenia, vychádza z chybných vyhotovených údajov geometrického plánu x M., a zároveň je v ostrom rozpore so závermi znaleckého posudku č. XX/XXXX x I. a s dokazovaním určenia vlastníckych hraníc neknihovaného pozemku a parcely č. x, vykonaným v totožnej lokalite, v konaní vedenom na OS Trenčín pod č. 14C/218/2008. Znalec x I. jednoznačne potvrdil, tak v znaleckom posudku ako aj vo výpovedi, že geometrický plán č. X/XXXX vyhotovený xm je platný, predmet sporu je vlastníctvom Slovenskej republiky a hranice neknihovanej parcely s parcelou č.x v geometrickom pláne č.X/XXXX sú identifikované správne. Na žiadnom zo súdov všetkých inštancií tento záver nebol rozporovaný. Mal za to, že bolo zároveň preukázané, že predchádzajúce geometrické zameranie pozemku, parc. č. x x M. v r. 1993, nerešpektuje hranice pozemku pk parcely x zakreslené v mape platného operátu katastra nehnuteľností a hranica pk parcely x je svojvoľne posunutá o 16-20m južne, na úkor neknihovanej parcely. Zároveň v tomto geometrickom pláne jeho zhotoviteľ bezdôvodne zrušil hranice existujúcej cesty (p.č. XXXX). Zdôraznil, že v doterajšom konaní bolo jednoznačne preukázané, že predmet sporu je parcelou č. C-KN XXX/X, vytvorený z pozemku neknihovaného, ktorý je vo vlastníctve Slovenskej republiky. Konštatoval, že žalovaný zároveň nijakým spôsobom nepreukázal nadobudnutie vlastníckeho práva k pozemkom, u ktorých sa domáha určenia vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré sú miestnymi prístupovými komunikáciami vo svoj prospech a v prospech ďalších žalobkyň.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

8. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobcami vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP. Námietky žalobcov uvedené v podanom odvolaní preto nemohli prívodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

9. V posudzovanej veci žalobcovia v odvolaní priamo neuvádzali, že uplatňujú odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP, teda že namietajú nesprávnosť (zaujatosť, vylúčenie) zákonného sudcu, ktorý konal a rozhodoval vo veci, pričom však podstatná časť námietok žalobcov v podanom odvolaní sa týkala postupu zákonnej sudkyne, v konkrétnostiach tvrdiac, že popiera záver právoplatného rozhodnutia, v dôsledku čoho nemožno hovoriť o nestrannom a objektívnom prístupe, vybočuje z rámca prejednávanej veci a procesných tvrdení strán sporu, že vidno až osobnú angažovanosť sudkyne, ktorá nekoná profesionálne, odosobnene a ďalšie.

10. Podľa § 49 ods. 1 CSP, sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

11. Podľa § 49 ods. 3 CSP okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, alebo v jeho rozhodovacej činnosti, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu.

12. Inštitútom vylúčenia sudcu z prejednávania veci pre zaujatosť, sa v občianskom súdnom konaní garantuje základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Nestrannosť sa obyčajne definuje ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti (nadšžania určitej procesnej strane). Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadšžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť (II. ÚS 71/97).

13. Obsahom základného práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je však povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom tohto práva je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci a rozhodnúť o tomto návrhu (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

14. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že existenciu zaujatosti sudcu možno vyvodit' len z jeho konkrétneho pomeru k sporu, k stranám alebo ich zástupcom, alebo k iným osobám zúčastneným na konaní. Sudca je totiž pri výkone svojej funkcie nezávislý a je povinný zákony a iné všeobecné právne predpisy vykladať podľa svojho najlepšie vedomia a svedomia, rozhodovať nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností a v súlade so zákonom. Vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, v ktorom je zákonným sudcom, je teda možné len v mimoriadnych prípadoch, za podmienok upravených citovaným ustanovením § 49 ods. 1 (príp. ods. 2) CSP, ktoré predpokladajú existenciu takých závažných skutočností, v dôsledku ktorých aj pri uplatňovaní zásady nezávislosti rozhodovania, by mohli vzniknúť pochybnosti o nezaujatosti sudcu. K takejto situácii môže dôjsť len vtedy, ak je evidentné, že vzťah sudcu k danej veci, ich účastníkom, alebo ich zástupcom, dosahuje takú intenzitu, že i napriek zákonom stanovenej povinnosti sudca nebude môcť, alebo nebude schopný nezávisle a nestranne rozhodnúť. Zákon teda zakladá vylúčenie sudcu na existencii určitého dôvodu vymedzeného takými konkrétne označenými a zistenými skutočnosťami, vo svetle ktorých sa javí sudcova nezaujatosť pochybnou. Vylučuje sa tým subjektívny pohľad na vylúčenie sudcu; na

to, aby bol sudca vylúčený, nemôžu postačovať pochybnosti o možnej zaujatosti. Sudcov pomer k účastníkom, ich zástupcom, alebo osobám zúčastneným na konaní, môže byť založený predovšetkým na príbuzenskom, alebo jemu obdobnom vzťahu, ktorému na roveň môže v konkrétnom prípade stáť vzťah priateľský, či naopak zjavne nepriateľský. Do úvahy prichádza i vzťah ekonomickej závislosti. Uplatnená námietka zaujatosti pre pomer sudcu k veci musí byť v príčinnej súvislosti s predmetom daného konania (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 76/1999 z 20. júla 1999).

15. U vec prejednávanú sudkyňou súdu prvej inštancie však v konkrétnostiach z tvrdení žalobcov nevyplýva existencia príbuzenského, či jemu obdobnému vzťahu, prípadne priateľského vzťahu, alebo vzťahu ekonomickej závislosti voči ktorémukoľvek účastníkovi konania, ktorý by objektívne bol vo svetle ust. § 49 CSP spôsobilý vec prejednávať sudcu diskvalifikovať z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci z hľadiska pochybnosti o jeho nezaujatosti, či už zo subjektívneho, alebo objektívneho hľadiska. Meradlom hodnotenia objektivity sudcu nemôže byť subjektívne hľadisko účastníka konania. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že pokiaľ žalobcovia spochybňujú objektivitu sudcu spôsobom, ktorý sa javí, že má pôvod v ich nespokojnosti s hodnotením dôkazov a následnom vydanom rozhodnutí, tak okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanú veci, alebo v jeho rozhodovacej činnosti, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu (§ 49 ods. 3 CSP). Významným jednoznačne je, že správnosť či už procesného postupu sudcu, ako i samotného rozhodnutia, môže byť preskúmaná len na základe opravných prostriedkov, či už riadnych alebo mimoriadnych, pri ich využití účastníkmi konania po rozhodnutí vo veci samej.

16. Posúdením namietaných skutočností tak odvolací súd dospel k záveru, že z hľadiska nich nedošlo k naplneniu uplatneného odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP.

17. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že žalobcovia ďalej uplatnili vo svojom odvolaní odvolacie dôvody, spočívajúce v nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktorým znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, v nevykonaní navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, v nesprávnych skutkových a právnych záveroch (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/ CSP).

18. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

19. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP je v súdnej praxi daný vtedy, ak súd prvej inštancie nie úplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, k čomu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami konania, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom, alebo založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v spore spôsobilým odvolacím dôvodom. Zároveň musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

20. Nesprávny skutkový záver - odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom

konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

21. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

22. Odvolací súd vo vzťahu k vzneseným odvolacím námietkam konštatuje, že nevzhladol naplnenie hore uvádzaných odvolacích dôvodov, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie konal v súlade s ustanoveniami CSP, vo veci vykonal relevantné dôkazy na preukázanie sporných skutočností medzi stranami sporu, ktoré vyhodnotil v zmysle ust. § 191 a nasl. CSP a preto dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie s tým, že zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny záver, ktorý náležite odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 CSP, a preto v spore nebolo zistené porušenie procesných práv majúcich za následok odňatie práva na spravodlivý proces, ako aj iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže sú správne, podrobné a presvedčivé a zákonu zodpovedajúce dôvody odôvodnenia napadnutého rozsudku, čím je rozsudok v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Žalobcovia v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedli žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

23. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd hľadal argumentáciu v prospech žalovaných, ktorú žalovaní nespomínali. Nezistil, že by prvoinštančný súd sám viedol procesnú obranu žalovaných a bezdôvodne akceptoval ich procesné námietky, čo žalobcovia ani bližšie nešpecifikovali. Odvolací súd ani nezistil, že by prvoinštančný súd neprípustným spôsobom nahrádzal dôkaznú povinnosť žalovaných a že by vlastnými úvahami nad rámec navrhnutých a vykonaných dôkazov kompenzoval ne/unesenie dôkazného bremena žalovanými. Prvoinštančný súd v konaní a pri rozhodovaní neporušil § 191 ods. 1 CSP a ani Základné princípy CSP zakotvené v článku 15 ods. 1. Odvolací súd teda nezistil žiaden taký postup súdu prvej inštancie, ktorým by mal porušiť princíp rovnosti sporových strán zakotvený v cit. čl. 6 CSP. Žalobcami uplatnený odvolací dôvod tak ani v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/, resp. d/ CSP teda nebol naplnený.

24. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza nasledovné:

25. V preskúmvanej veci sa žalobcovia 1/ až 8/ po konečnej úprave žalobného petitu domáhali určenia voči žalovanému 3/, že pozemky v k.ú. x, okres T., ktoré sú špecifikované geometrickým plánom č. X/XXXX vyhotoviteľa x B. x, ktorý úradne overila Správa katastra T. pod č. XXX/XXXX dňa 25.07.2012, ako novoutvorené parcely č.: C-KN XXX/XX - trvalé trávne porasty o výmere 74 m², C-KN XXX/XX - trvalé trávne porasty o výmere 59 m², C-KN XXX/XX - trvalé trávne porasty o výmere 1 m², C-KN XXX/XX - trvalé trávne porasty o výmere 511 m², C-KN XXX/XX - trvalé trávne porasty o výmere 107 m², C-KN XXX/XX - trvalé trávne porasty o výmere 11 m², C-KN XXX/XX - trvalé trávne porasty o výmere 184 m², C-KN XXX/X - trvalé trávne porasty o výmere 1484 m², sú vlastníctvom žalobkyne 2/, žalovanej 4/, žalovanej 6/ a žalovanej 7/ v rozsahu spoluvlastníckeho podielu každej z nich vo veľkosti po 1/8, a v rozsahu spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 1 patria do dedičstva po zosn. B. Y. rod. O., nar. XX.XX.XXXX, zosn. XX.XX.XXXX, naposledy bytom V., K.. Ďalej žiadali uložiť žalovaným 1/, 2/ povinnosť na vlastné náklady odstrániť stavbu strednotlakového plynovodu x - x pozostávajúcu z potrubia s armatúrami, chráničiek, výstražných fólií, orientačných stĺpikov a orientačných tabuliek, z pozemkov v k.ú. x, ktoré sú zamerané geometrickým plánom č. X/XXXX vyhotoviteľa x B. x, ktorý úradne overila Správa katastra T. pod č. XXX/XXXX dňa 25.07.2012, ako parcely č.: C-KN XXX/XX, C-KN XXX/XX, C-KN XXX/XX, C-KN XXX/XX, C-KN XXX/X, C-KN XXX/XX, a následne dotknutý povrch pozemkov vyrovnáť s ostatným terénom, skypriť a zatrávniť lúčnou zmesou a v budúcnosti sa zdržať zásahov do

vlastníckeho práva žalobcov terénnymi a stavebnými prácami. Ďalej sa domáhali uloženia povinnosti žalovanému 1/ na vlastné náklady odstrániť následky ním vykonávaných terénnych a stavebných prác pri realizácii stavby účelovej komunikácie x - x, čiže odstrániť asfaltový povrch, navozený a uvalcovaný štrk a makadam z pozemkov v k.ú. x, ktoré sú zamerané geometrickým plánom č. X/XXXX vyhotoviteľa x B. x, ktorý úradne overila Správa katastra T. pod č. XXX/XXXX dňa 25.07.2012, ako parcely č.: C-KN XXXX/X, C-KN XXX/X, C-KN XXXX/X, C-KN XXX/XX, C-KN XXX/XX, C-KN XXX/XX, C-KN XXX/XX, C-KN XXX/XX, C-KN XXX/XX, C-KN XXXX/X, a následne terénnymi prácami dotknutý povrch pozemkov vyrovnať s ostatným terénom, skypriť a zatrávniť lúčnou zmesou a v budúcnosti sa zdržať zásahov do vlastníckeho práva žalobcov terénnymi a stavebnými prácami.

26. Predmetom žaloby tak boli 2 nároky: a/ určenie vlastníckeho práva, b/ odstránenie neoprávnených zásahov do vlastníckeho práva spočívajúceho vo vybudovaní cesty a plynovodu, o ktorých žalobcovia tvrdili, že prechádzajú cez ich pozemky.

27. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom žalobu zamietol.

28. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku konštatoval, že v danom prípade žalobcovia tvrdili, že ich právni predchodcovia sa ujali držby nehnuteľnosti (zapísanej v pozemkovej knihe) PKN parc. č. x - orná pôda s výmerou 10 790 m², zapísanej v PKN vložke č. x k.ú. x aj s nezapísanými (neknihovanými) parcelami, ktoré sú predmetom sporu. Mali za to, že ich právni predchodcovia užívali nehnuteľnosti nepretržite a nerušenie a po celý čas držby boli v presvedčení, že všetky predmetné nehnuteľnosti sú súčasťou PKN parcely č. x a že im vlastnícky patria. Súd prvej inštancie konštatoval, že právni predchodcovia žalobcov si do roku 1958, kedy údajne mali vydržať sporné parcely, nepriplotili neknihovanú parcelu vo vlastníctve štátu a túto neužívali ako jej výluční užívatelia v dobrej viere ako svoju. Poukázal na to, že v spore vyšli najavo skutočnosti, ktoré úplne vyvracajú tvrdenia pôvodnej žalobkyne x o dobromyseľnej držbe a o „priplotení“ časti neknihovanej parcely vo vlastníctve štátu k parc.č. x v k.ú. x jej právnymi predchodcami, či už jej matkou Q. O. alebo C. O.. V tomto spore žalovaný 3/ na pojednávaní dňa 21.06.2021) uviedol, že sporná parcela x oplotená nebola a ploty boli postavené až potom, ako x postavila chatu. Žalobcovia 1/ až 8/ tieto skutkové tvrdenia výslovne nepopreli a preto ich mal súd prvej inštancie v zmysle ust. § 151 ods.1 CSP za nesporné. Konštatoval, že v tomto konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, vypočuté viaceré fyzické osoby, znalé danej lokality a vychádzal aj z iných dôkazov, než z výpovede jedinej osoby s právnym záujmom na výsledku sporu ako vo veci sp.zn.14C/218/2008 (x). V tomto konaní sa nepreukázalo akékoľvek „priplotenie“ neknihovanej parcely vo vlastníctve štátu právnymi predchodcami x ba ani to, že by nadobudla parcely darom už reálne vyčlenené v teréne. Práve naopak, dôkazy v spise naznačujú, že právni predchodcovia vrátane x vedeli, že v spornej lokalite sú obecné cesty a neknihované parcely vo vlastníctve štátu. Takýmto dôkazom je napr. darovacia zmluva (na čl. 1145 spisu) zo dňa 08.06.1973 podpísaná Q. O., rod. W. - Z. (matkou x), C. O. (bratom x) aj B. Y., z ktorej textu priamo vyplýva existencia parc.č. XXX o výmere 640m²/ neplodná - užívateľ Čsl. štát- cesty /ako časť pkn. parc.č. x; a tak, ako mali oni zapísané svoje vlastnícke práva v pozemkovej knihe, v mape boli evidované obecné cesty a tieto sa nepochybne v danej lokalite nachádzali. Neboli v minulosti ohradené a používali ich ešte v 50-tych rokoch minulého storočia deti chodiace do školy do Y. C. z Z. O. (dôkaz petícia na čl. 1205 + stanovisko Obce Y. čl. 1203 spisu), v 70-tych rokoch ich využívali turisti na rekreačné účely a urbár na ťažbu dreva a starostlivosť o les (dôkaz čl. 1023, 1012 + 1214 spisu). O neexistencii zamerania parciel užívaných právnymi predchodcami pôvodnej žalobkyne 1/ x v teréne a vyznačenia ich hraníc plotmi svedčia predložené 1ks starej čiernobielej fotografie v spornej lokalite a 1ks farebnej fotografie staršieho dáta, (fotografie označené pod písm. a/, c/ čl. 851 spisu) kde nie sú v teréne vyznačené žiadne ploty, hranice pozemkov sa nedajú voľným okom poznať - sú tam lesy, lúka; o neznateľných hraniciach sa zmieňuje vo svojom posudku aj x I. (strana 7 z jeho ZP č. XX/XXXX). Čo však je podstatné, geodet pri zameraní lokality dňa 29.11.1972, keď vyhotovoval geometrický plán na odčlenenie parc.č. x/X od parc.č. x za účelom vyčlenenia parcely o výmere 400 m² pre B. Y. na stavbu chaty poľnú cestu zameral, rovnako zameral aj neknihovanú parcelu vo vlastníctve štátu ev.č. XXX parc.č. XXX /neplodná/ ako časť parc.č. x a v GP z roku 1972 je jasne zakreslená aj poľná cesta (čl. 1150 spisu - kvalitná čitateľná kópia je uvedená aj na čl. 145 v spise 14C /2018/2008), ktorá vedie kúsok od vyčleneného novovytvoreného pozemku parc.č. x/2 a korešponduje s vyjadrením bývalej starostky obce x E. B. (bola ňou v období od 1989 - 2010), že pred chatou rodiny O. viedla cesta, ktorá bola široká na rebrinák a túto cestu neskôr rodina Y. a M. zasypala. O tom, že cesta viedla kúsok od chaty x sa zmieňuje vo svojej výpovedi aj žalovaný 1/,

toto korešponduje aj s vyjadrením 218 občanov v Y. C. + Z. O. v podpísanej petícii, že pôvodná cesta viedla popod chatu p. x. V GP z roku 1972 nie sú zakreslené žiadne ploty; hranice novej parcely č. x/X na stavbu chaty boli vyčlenené iba kolíkmi a aj na stavebnom povolení na stavbu chaty (č.l. 857 spisu) je poloha chaty označená smerom 15 m od cesty (nemeralo sa od žiadneho jestvujúceho plota). Jediné zameranie, kde sa spomínajú hranice vytvorené plotom a železnými rúrkami sú zaznamenané až v roku 1993 v geometrickom pláne x M. č. P-II.-XX/XX zo dňa 22.09.1993, čo potvrdzuje tvrdenie žalovaného 3/, že sporný plot sa vybuďoval až po stavbe chaty B. Y. po roku 1973. Tvrdenia žalovaného 3/ o tom, kto vybuďoval v skutočnosti plot potvrdzuje žalovaná 6/ vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe (mailom) kde uviedla, že žalobkyňa 1/x si ohradila ďaleko väčší pozemok, ktorý jej bol darovaný jej otcom a že jej boli známe podmienky, za akých jej otec C. O. podpísal predmetnú lúku (pozemok)... cesta, ktorá tam bola od nepamäti slúžila pri zväžení obilia z lúky, slúžila aj občanom a širokej verejnosti pri zväžaní dreva do dediny. Túto cestu užívali aj obyvatelia obce Z., ktorí spadali pod Obecný úrad a matriku x a taktiež gazdovia z Z. vozili obilie do ich mlyna. Cesta v tom čase bola kamenistá a prašná a ona veľmi dobre vie, že existuje stará mapa, kde je táto cesta zakreslená. Takže možno mať za preukázané, že právni predchodcovia žalobcu 1/ si do roku 1958, kedy údajne mali vydržať sporné parcely, „nepriplotili“ neknižovanú parcelu vo vlastníctve štátu a túto neužívali ako jej výluční užívatelia v dobrej viere ako svoju.“

29. Odvolací súd konštatuje, že si je vedomý toho, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06) a rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánu verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m.m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).

30. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že i podľa nálezu ÚS SR sp. zn. I. ÚS 51/2020, ak nejde o analógiu v skutkovom stave, teda o typovú skutkovú podobu, aplikácia skorších rozhodnutí nie je namieste.

31. Aj keď v skutkovo a právne obdobnej veci už rozhodoval odvolací súd v konaní sp. zn. 4Co/111/2019, v ktorej súvislosti odvolatelia namietali, že je neprípustné, aby súd prvej inštancie spochybňoval právne závery právoplatného rozsudku odvolacieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 4Co/111/2019, odvolací súd v uvedenej súvislosti uvádza, že súd prvej inštancie vzhľadom na protichodné právne závery, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia v dostatočnej miere reagoval na podstatné argumenty žalobcov, s argumentáciou žalobcov sa vysporiadal. Logicky, vnútorne kompaktno a neprotirečivo sa vysporiadal s námietkami, týkajúcimi sa dobromyseľnej držby. Námietkami strán sporu sa nezaoberal formálne, ale s ich argumentami sa vyrovnal dostatočne. V odôvodnení rozhodnutia uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých rozhodnutie založil, pričom táto dostatočnosť a relevantnosť dôvodov sa týka tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia.

32. V uvedenom smere odvolací súd považuje za potrebné poukázať, že každé konanie malo svoj špecifický predmet, aj keď sa tak spočiatku nejaví. Závery súdu prvej inštancie v preskúmvanej veci nemali pôvod v identických špecifikách, aké boli prítomné v uvedenom konaní KS v TN sp. zn. 4Co/111/2019. Aj keď na odvolacom súde tunajšieho súdu bolo vedené obdobné konanie, vzhľadom na zistené skutočnosti súdom prvej inštancie, ktoré vychádzajú z iných skutkových okolností, považuje odvolací súd v preskúmvanej veci za nevyhnutné akcentovať zásadný rozdiel v skutkovom stave medzi týmito konaniami. Súdom prvej inštancie rozhodoval na základe inej skutkovej a dôkaznej situácie. Nosným v konaní odvolacieho súdu sp. zn. 4Co/111/2019 bol záver súdu o tom, že právni predchodcovia žalovaného boli pri vstupe do držby dobromyseľní a že skutočne sporné pozemky v pokojnom a nerušenom stave užívali niekoľko desaťročí, minimálne od roku 1926 až do roku 2008. Odvolací súd v uvedenom konaní vychádzal z výsluchu pôvodnej žalovanej, z ktorej výpovede vyplynulo, že nehnuteľnosti v prírode predstavovali jeden celok, išlo o poľnohospodárske pozemky, cez ktoré žiadna obecná cesta neviedla, hranice pozemkov boli určené oplotením. Avšak následne v preskúmvanej veci (určenie vlastníckeho práva k nie totožnému predmetu konania ako v predchádzajúcom konaní), bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, bola preukázaná skutočnosť, že žalobcovia nepreukázali žiaden nadobúdací titul, ktorý by svedčil o nadobudnutí práve sporných nehnuteľností CKN XXX/XX, CKN

XXX/XX, CKN XXX/XX, CKN XXX/XX, CKN XXX/XX, CKN XXX/XX, CKN XXX/XX, CKN XXX/X do vlastníctva ich právnych predchodcov. V konaní vedenom pod sp. zn. 4Co/111/2019 (OS sp. zn. 14C/218/2008) bolo rozhodované o parc. č. KNC XXX/XX, KNC XXX/XX, KNC XXX/XX, KNC XXX/XX, KNC XXX/XX, v ktorom konaní nebola prekročená zásada index ne eat petita partium. Pokiaľ by aj mohol byť podľa názoru odvolacieho súdu považovaný za postačujúci „putatívny“ vydržací titul nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcov k sporným pozemkom vymedzeným v petite žaloby, žalovaní uniesli v konaní dôkazné bremeno, keď preukázali, že právni predchodcovia žalobcov neboli dobromyseľní a že v rozhodnom období (rok 1926 - 1958) boli v držbe rušení. Súčasne sa žiada zdôrazniť, že predmetné nehnuteľnosti nie sú zanedbateľnej výmery, ktoré by mohli u práv. predchodcov žalobcov vyvolať presvedčenie o tom, že takéto nehnuteľnosti nadobudli spolu s nehnuteľnosťami, ku ktorým majú nadobúdaci titul z r. 1926. Užívať v dobrej viere susedné pozemky by mohlo byť ospravedlniteľné, len ak by sa jednalo o omyl v predstave o výmere pozemkov, ktorá spočíva v odchýlke medzi doznívanou a reálnou výmerou v rozsahu niekoľkých pár metrov, čo nie je daný prípad užívaných pozemkov a pozemkov, ktoré boli v skutočnosti nadobudnuté na základe existujúceho právneho titulu. Pokiaľ sa jedná o judikatúru ČR, potrebné je zohľadniť tú skutočnosť, že pod ustálenú rozhodovaciu prax súdov SR treba zahrnúť rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora EÚ. Rozhodnutia súdov iných štátov a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú. Žalobcovia odvodzovali svoje právo od vydržania, pričom oprávnenú držbu zakladali od dlhodobého užívania ich právny predchodcami od r. 1926. V tom čase platilo na Slovensku Uhorské obyčajové právo a vecné práva k nehnuteľnostiam bolo možné nadobúdať podľa toho, či je nehnuteľnosť zapísaná v pozemkovej knihe alebo nie, nakoľko nie všetky nehnuteľnosti boli zapísané do pozemkovej knihy. Niektoré nehnuteľnosti neboli zapísané v pozemkovej knihe, pretože tam nepatria, a to napr. verejné cesty, riečišťia, ... Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovia ani ich právni predchodcovia neboli dobromyseľnými držiteľmi parciel, ktoré sú predmetom sporu. Pokiaľ v konaní vedenom pod sp. zn. 4Co/111/2019 súd prvej inštancie vychádzal pri parcelách, ktoré boli tam predmetom sporu, zo skutočnosti, že tieto boli aj spolu s neknihovanou parcelou užívané už v ohradenom stave, v preskúmvanej veci naopak bolo preukázané, že parcely, ktoré sú predmetom tohto sporu, oplotené neboli, tieto boli využívané urbárom na ťažbu dreva a starostlivosť o les, turistami na rekreačné účely, deťmi chodiacimi do školy z Z. O. do Y. C., ako aj inými občanmi, ktorí po nich zväžali seno a pod.

33. Je nepochybné, že vzhľadom k vyššie uvedenému, nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu, neboli užívané právny predchodcami v oplotenom stave a nerušene. Aj v prípade, ktorá skutočnosť ale nebola preukázaná, ohradenie cudzej parcely a jej dlhodobé užívanie bez námietok skutočného vlastníka nezakladá bez ďalšieho vznik vlastníckeho práva pre takéhoto držiteľa, ba nemôže znamenať ani zmenu (posun) hraníc sporných parciel. Právni predchodcovia žalobcov museli mať vedomosť, že v spornej lokalite sú obecné cesty, neknihované parcely vo vlastníctve štátu, ktoré boli užívané aj inými občanmi. Vzhľadom na spôsob využívania nehnuteľností v priebehu niekoľkých desaťročí, tak ako bol v dostatočnom rozsahu a správne ustálený súdom prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov, a to najmä z výpovedí svedkov, z výpovedí žalovaných nemožno považovať za preukázané, že predchodcovia žalobcov užívali tieto v dobrej viere, že im patria a nemožno považovať za preukázané, že neboli v užívaní nehnuteľností rušení.

34. Súd prvej inštancie sa v preskúmvanom rozhodnutí argumentačne vyrovnal so skorším súdnym rozhodnutím a svoje rozhodnutie vyčerpávajúco a presvedčivo odôvodnil. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa vysporiadal riadne s argumentáciou žalobcov ohľadne existencie rozhodnutia súdu, javiac sa, že takmer v skutkovo totožnej veci, v ktorom odvolací súd dospel k opačnému záveru ako súd prvej inštancie v prejednávanej veci.

35. Súd prvej inštancie sa pri prvom uplatnenom nároku (určenie vlastníckeho práva) primárne zaoberal otázkou naliehavého právneho záujmu žalobcov na podanom určení. Naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva konštatoval iba na strane žalobkyne 2/ a žalobcov 1/, 6/, 7/ v rozsahu určenia, že nehnuteľnosti v podiele 1-ica patria do dedičstva po zosnulej B. Y. s tým, že iba na základe rozhodnutia súdu môže dôjsť k zmene zápisu vlastníckych vzťahov v katastri nehnuteľností. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že naliehavý právny záujem je daný iba u žalobcu, ktorý uplatňuje svoje vlastnícke právo a nie určenie vlastníckeho práva žalobcu v prospech tretej osoby, teda v danej veci na žalobe o určenie, že žalované 4/, 6/, 7/ sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností. Z ustálenej judikatúry súdov SR vyplýva, že ak je žalovaný zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník spornej

nehnutelnosti, žalobca má naliehavý právny záujem na určení svojho vlastníckeho práva, z čoho možno vyvodiť, že nemá naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva v prospech osoby, ktorá nie je stranou sporu, resp. je stranou sporu v postavení žalovaného.

36. V uvedenej súvislosti odvolací súd zároveň uvádza, že pokiaľ žalobca uplatnil odvoláciu námietku, že súd prvej inštancie pri žalovanej 7/ prehliadal zmenu jej procesného postoja, odvolacia námietka je bez dopadu na správnosť napadnutého rozsudku. Napriek tomu, že na pojednávaní konanom dňa 27.02.2017 so žalobou súhlasila a súhlasila aj s tým, aby bolo určené vlastníctvo v jej prospech, nemala výhrady voči tomu, že na pozemkoch sa nachádza plynovod a cesta, svoje procesné postavenie žalovanej (napriek tomu, že tak mohla v priebehu konania urobiť) nezmenila, naďalej zostala v postavení žalovanej.

37. Rozhodujúcim východiskom sporu, tak ako súd prvej inštancie konštatoval, bolo ustáliť hranice pôvodných neknihovaných parciel vo vlastníctve štátu vrátane pozemkov pôvodných parciel x a x v pkn. vložke č. x v k.ú. x, patriacich právnym predchodcom žalobcov a ďalších im patriacich pozemkov v spornej lokalite pred ROEP. Vzhľadom na rozpornosť záverov znaleckých posudkov geodeta x Z. a x x nemal súd prvej inštancie za preukázané, kde sú presné hranice medzi parcelami patriacimi žalobcom 1/ - 8/, kde presne sa nachádzajú neknihované parcely vo vlastníctve štátu a kde leží plynovod a sporná cesta, pretože rozpory medzi výmerami a spornými geometrickými plánmi neboli odstránené úplným vyriešením vlastníckych vzťahov k E-KN parc.č. x v pkn. vložke č. x ako celku (z výnimkou riadne zidentifikovanej časti parcely právoplatne vyriešenej v spore 14C/218/2008 kontrolným znaleckým dokazovaním), ktoré závery riadne a úplne odôvodnil o.i. v bode 84. a 85. napadnutého rozsudku, na ktoré odvolací súd poukazuje. Aj napriek uvedenému žiadna zo strán ďalšie znalecké dokazovanie znalcom z odboru geodézia a kartografia na stanovenie hraníc nenavrhol, pričom žalovaný 3/ vzal návrh na zameranie späť.

38. K námietke žalobcu, že nikto z geodetov nespochybnil odborné závery znalca x x, odvolací súd dáva do pozornosti body 84., 86. a 88. odôvodnenia napadnutého rozsudku, z ktorých potreba nariadenia ďalšieho znaleckého dokazovania vyplynula. Súd nie je posudkom viazaný. Hodnotí ho voľne ako ktorýkoľvek iný dôkaz podľa zásad uvedených v § 191 CSP. Hodnoteniu nepodliehajú odborné znalecké závery z hľadiska ich správnosti, súd hodnotí len presvedčivosť posudku, pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k zadaniu, k zásadám logického myslenia a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi. V danej veci s poukazom na rozpornosť záverov znaleckých posudkov x Z. a x x, na ktoré súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal, vyvstala potreba ďalšieho znaleckého dokazovania.

39. V nadväznosti na vyššie uvedené, odvolací súd považuje za potrebné poukázať tiež na princípy, ktorými je ovládané sporové konanie. Pod dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia a z toho dôvodu muselo byť rozhodnutie vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola, alebo nemohla byť preukázaná. Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ust. § 132 CSP je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa. V ust. § 185 CSP je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu, ktorými princípmi je a tiež bude nepochybne ovládané konanie tiež v posudzovanej veci, preto je na zodpovednosti strán sporu, ako sa z hľadiska produkovania tvrdení a dôkazov s nimi vysporiadajú, keďže ich nečinnosť v tomto smere im legitímne nemôže priniesť iné, ako v neprospech tej strany, ktorá nebude dostatočne aktívna, vydané rozhodnutie.

40. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že pokiaľ chceli žalobcovia 1/, 2/, 6/, 7/ byť úspešní v časti žaloby o určenie vlastníckeho práva, museli by hodnoverne preukázať, že nadobudli do svojho podielového spoluvlastníctva pôvodné E-KN parc. č. XXXX a XXXX v k.ú. x, resp. že parcely, ku ktorým sa domáhajú určenia spoluvlastníckeho práva, boli vytvorené z nejakých iných, im patriacich parciel, ku ktorým majú titul na nadobudnutie vlastníckeho práva, čo neurobili.

41. Obdobne nebolo v konaní hodnoverne preukázané, či plynovod, ktorého odstránenia sa žalobcovia domáhali, zasahuje do vlastníctva pôvodnej žalobkyne 1/, aktuálne žalovaného 8/ a obdobne žalobcovia 1/ - 8/ neunesli dôkazné bremeno kadiaľ viedla sporná cesta, kadiaľ vedie teraz a to pre nedostatočne prešetrované vlastnícke hranice a neknihované parcely vo vlastníctve štátu.

42. V tejto časti sa odvolací súd plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne a preto ich nebude duplicitne opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). V uvedenej súvislosti považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vyčerpávajúco, správne, skutkovo a právne zdôvodnený a zodpovedajúci požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia.

43. Žalobcovia namietajú zásah do ich práva na spravodlivý proces postupom súdu prvej inštancie nevykonaním dokazovania „ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou súdneho spisu“ a ktoré za tým účelom strany do spisu založili. Konkrétne listiny, ktoré boli takto súčasťou súdneho spisu a u ktorých nebolo vykonané dokazovanie, bližšie nešpecifikovali. Obdobne žalobcovia nešpecifikovali, ku ktorým konkrétnym listinným dôkazom uvedeným v rozsudku sa vyjadriť nemohli, v dôsledku čoho nemožno preskúmať opodstatnenosť uplatnenej odvolacej námietky v tomto smere.

44. Pokiaľ odvolatelia namietali, že súd prvej inštancie nevykonal všetky navrhnuté dôkazy ako napr. originál listu vlastníctva č. x, nevykonal dôkaz oboznámením rozsudku OS Trenčín sp. zn. 20C/151/2016 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Co/18/2020, pričom oboznámil iba výrok rozsudku OS Trenčín, nevykonal opätovný výsluch svedka x W. x, nevypočul x M. C., M. V., v uvedenej súvislosti odvolací súd poznamenáva, že samotné nevykonanie všetkých dôkazov navrhnutých účastníkmi konania nie je bez ďalšieho odňatím možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Inak povedané, súd nemá povinnosť vykonať všetky navrhované dôkazy, pokiaľ tým neporuší zásady spravodlivého procesu, ak po starostlivom zvážení všetkého čo vyšlo za konania najavo, vrátane skutočností uvádzaných účastníkmi konania, dospel k záveru, že ďalšie dokazovanie už pre náležité zistenie skutkového stavu a zákonné a spravodlivé rozhodnutie vo veci nie je potrebné. V danej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia v bode 86. rozsudku odôvodnil, prečo nevykonal opätovne výsluch svedka x Z., s poukazom na to, že ani jedna zo strán kontrolné znalecké dokazovanie znalcom z odboru geodézia a kartografia na stanovenie hraníc nenavrhol. Na výsledku sporu by jeho ústna výpoveď nič nezmenila. Nie je pravdivé tvrdenie odvolateľov, že by súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie originálom listu vlastníctva č. x, ktorá skutočnosť nesporne vyplýva z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku napr. v bode 73. a nasl. Obdobne sa súd prvej inštancie vysporiadal s nevykonaním oboznámenia celého rozsudku OS Trenčín sp. zn. 20C/151/2016 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Co/18/2020, keď v bode 39. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že rozhodnutie nečítal ako celok, obmedzil sa na prečítanie jeho výroku, pretože pre tento spor je podstatné (preukázanie aktívnej vecnej legitímácie) iba to, kto je aktuálnym spoluvlastníkom E-KN parc. č. x/XXX na LV č. x v k.ú. x. V tomto smere sa súd prvej inštancie dostatočne vyrovnal s otázkou ďalšieho doplnenia dokazovania. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nepochybil, keď ďalšie dôkazy nevykonal, nakoľko ďalšie dokazovanie vytyčkané v podanom odvolaní, nemohlo preukázať skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť iný záver. Navrhované dôkazy nedisponovali vypovedacou potenciou.

45. K námietke žalobcov, že nemali priestor a možnosť vyjadriť sa k skutkovým tvrdeniam žalovaného 3/ (týkajúce sa otázky oplotenia nehnuteľnosti) v jeho záverečnej reči, prípadne jeho tvrdenia poprieť, odvolací súd uvádza, že z obsahu súdneho spisu, zo zápisnice z pojednávania zo dňa 21.06.2021 vyplýva, že stranám sporu bol daný priestor na prednesenie záverečných návrhov. Z prednesu záverečnej reči žalovaného 3/ vyplýva, že táto neobsahovala žiadne nové prostriedky procesnej obrany, ktoré by nevyplývali z obsahu spisu, neboli zo strany žalovaného prezentované už v rámci predchádzajúceho priebehu konania a ku ktorým by nemali žalobcovia sa možnosť vyjadriť. Ak títo nadobudli pocit, že zo záverečného vyjadrenia žalovaného 3/ mohli vyplynúť skutočnosti odôvodňujúce potrebu vykonania ďalšieho dokazovania, stále mali možnosť, a to aj po záverečnej reči žalobkyne 3/, ktorá nasledovala až za záverečnou rečou žalovaného 3/, možnosť vyjadriť sa k záverečnej reči žalovaného 3/, prípadne uplatniť procesný návrh na vykonanie dokazovania, a to až do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie vyhlasuje za skončené. Žalobcovia v konaní pred súdom prvej inštancie záujem o využitie tejto možnosti neprejavili. Na základe uvedeného mal odvolací súd za to, že postupom súdu prvej inštancie v súvislosti so záverečnými rečami strán sporu nedošlo k nesprávnemu

úradnému postupu, ktorým by súd prvej inštancie znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto považoval aj túto odvoláciu námietku žalobcov za nedôvodnú.

46. Pokiaľ žalobcovia v podanom odvolaní namietali nedodržanie procesných predpisov súdom prvej inštancie v tom, že súd prvej inštancie pojednával a rozhodol vo veci samej napriek tomu, že doručenie predvolania a uznesenia o pripustení žalobcov do konania (č.l. 1270) a zmene žaloby (č.l. 1272) nemal dňa 21.06.2021 u žalovanej 7/ vykázané, neboli právoplatné, odvolací súd konštatuje, že žalovaná 7/ ako strana sporu v postavení žalovanej (odhliadnuc od toho, že v konaní bolo niekoľko termínov pojednávania, vo veci bola vypočutá) odvolanie vo veci nepodala, procesný postup súdu nenamietala. Predmetnými procesnými uzneseniami bolo rozhodnuté v záujme žalobcov. A preto, aj keď tieto nadobudli právoplatnosť následne, nemohli mať za následok porušenie procesných práv žalobcov v takej miere, že by došlo k porušeniu ich práv na spravodlivý súdny proces a v konečnom dôsledku to nemalo vplyv na vecnú správnosť napadnutých uznesení.

47. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. Ani jeden z odvolacích dôvodov uplatnených žalobcami nebol naplnený, resp. pokiaľ bola odvolacia argumentácia sčasti dôvodná, nemalo to dopad na správnosť samotného rozhodnutia vo veci. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažnejšie nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

48. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty žalobcov nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť.

49. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie.

50. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. *Georgiadias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

51. Odvolací súd preto preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, vrátane závislého a vecne správneho výroku o nároku na náhradu trov doterajšieho konania s použitím § 387 CSP potvrdil.

52. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešným žalovaným 1/ - 8/ vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcom, ktorí úspech v odvolacom konaní nemali, a preto odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovaným 1/, 2/ proti žalobcom v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Žalovaným 3/, 4/, 5/, 6/, 7/, 8/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania aj napriek tomu, že boli v odvolacom konaní úspešní, nepriznal, nakoľko im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

53. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).